

دہ گندھارا اتیل

ناول

Ketabton.com

لیکوال: نیک محمد بارک موسوی

کتاب: د کندهار اتل
لیکوال: نیک محمد بارک "موسوي"
کمپوز او ډیزاین: نیک محمد بارک "موسوي"
کال: ۱۳۹۹ هـ ش
پته: کندهار/افغانستان
موبایل او واټس: 0702110371
ایمل ادرس: naikbarak786@gmail.com

خبرتیا: د کافی رایټ د قانون مطابق هیڅوک دا حق نلری
چی د لیکوال ناولونه د هغه د اجازی پرته په شخصي ډول
استفاده کری.

نظر

بسم الله الرحمن الرحيم

د ليکوال صاحب نیک محمد بارک هر ناول زه او ملگري یی وایو او خپل د مسافری غمونه په لیری کوو او زه هم د بارک صاحب د ناولونو د مینوالو څخه یم بارک صاحب راڅخه غوښتنه کړی وه چی باید دده پر دی ناول یو کتنه وکم او یو نظر پر ورکم نو می د تیرو څو ورځو راهیسی د بارک صاحب همدا ناول لوستی او هغه ځایونه می ور اصلاح کړه چی څه ناڅه نیمگړتیاوی به یی لرلی د بارک صاحب هدف په دی سره وو چی تر څو یی ناول نور هم خوندور سی او لا نور زرگونه مینوال پیدا کړی د بارک صاحب یی کور ودان چی خپلی لیکنی او ناولونه په شخصی لگښت خپلو مینوالو ته په وړیا ډول د ویب سایتونو او نورو میډیاوو له لاری وړاندی کوی د بارک صاحب لیکنی همداسی د خدایه جاری غواړو او د عمر د برکت دعایی کوو.

په درنښت

ډاکټر علی احمد/ سویدن

د کتاب په اړه

نحمدو و نصلی علی رسول الکریم اما بعد فاعوذ بالله
من الشیطان الرجیم، بسم الله الرحمن الرحیم،

د کندهار اتل ناول می څه وخت مخکی را پیل کړی وو
چی د الله په مرسته می دا دی بشپړ کی غوښتل می چی
دا ناول هم د نورو ناولونو پخیر خوندور او زړه
راکښونکی جوړ کم خو د څه ستونزو لکبله می ونسواي
کولای چی همداسی وکم.

نوموړی ناول یو رومانټیکه او مینه ناکه کیسه لری څو
کلونه وړاندی می پر مجازی نړی د یوی امریکایی سره
مخ سوم چی تر معرفت وروسته یی راته وویل چی د
افغانستان د کوم ځای یی ورته ومی ویل چی د کندهار
یم ډیره خوشحاله سوه او راته یی وویل: د میرویس او
احمدشاه له بناره یی؟ ما ویل هو بیا یی راته وویل چی
څو کلونه وړاندی په کندهار کی د دوی پر یوی قریبی
چی په کندهار کی یی دنده اجرا کول بم چادونه کړی وه
بیا یو کندهار ځوان هغه تر خپلو ملگرو رسولی وه
هغوی د کندهاریانو ډیر مندویه وه، نو ماته پر دی خبره
د یو ناول لیکلو فکر را پیدا سو نو دا وو چی شروع می
په وکړه په نوموړی ناول کی صرف یو رومانټیکه کیسه

او دکندهار د حوانانو غیرت او وفاداری بنودل سویده
ددی ناول لیکلو څخه زما هدف سیاسی نه وو او نه دی
هم څوک دا کوبنښن کوی چی سیاسی مخ ورکړی په دی
ناول کی هیچا ته بی عزتی نه ده سوی وسلوال په ناول
کی صرف په کیسه کی یو منفی لوبونکی رول لری زما
د خپل وطن کندهار او کندهاری ورونو سره د مینی او
ویار په خاطر می دا ناول ولیکی هیله ده چی څوک
تری سیاسی استفاده ونه کړی،

په درنښت

نیک محمد بارک موسوي

ډالۍ

دا ناول دى ټولو هغو اتلانو ته ډالۍ وى چې د
افغانستان لپاره يې رښتيني خدمت كړى وى .....

د کندهار اتل

په امریکا کی د بوکر یا د کال د غوره کتاب نړیوال مراسمو غونډه وه د ټولو هیوادو څخه لوی لوی لیکوالان او لوړ پوړی چارواکي راغلي وه دغونډی ویاند وویل: .....دوستانو د ۲۰۱۹ کال د غوره کتاب جایزه "د کندهار اتل" د کتاب و لیکوالی اغلی لیزا سمیت ته ورکول کیزی، ټولو گډونوالو چکچکی وکړی او بیا ویاند وویل: اغلی لیزا سمیت چي د امریکا متحده ایالاتو په پوځ کی یی یو کال په افغانستان کی دنده اجرا کړیده په همدی کتاب کی یی د خپل یو کلن ژوند خاطری راجمه کړیدی چی یو بنکلی ناول یی حنی جوړ کړیدی نوموړی ناول په درو میاشتو کی د نړی زیات لوستونکی کتاب ونومول سو چي د نړی زیاتو خلکو رانیوی او ویلوسی نوموړی ناول تر دی مهاله یوازی په امریکا کی دوه سوه زره ټوکه چاپ سویدی چي دا یو جالبه خبر دی نو ځکه نړیوال د بوکر اداری نوموړی ناول د ۲۰۱۹ کال غوره ناول وبللی او د بوکر نړیوالی جایزی وړونکی یی وبللی دا ناول چي یو غمجنه رومانیکه کیسه لری د اغلی لیزا سمیت لخوا د پنځو میاشتو په موده کی لیکل سویدی نو نوری خبری نه

ډيروم راځو اغلی ليزا سمیت ته بلنه ورکولو چی د سټیج
مخته راسی او خپله د بوکر جایزه تر لاسه کړی،

لیزا ته د بوکر جایزه د څو لوړ پوړو چارواکو په لاسو
ورکول سوه او ټولو هغی ته مبارکی وویل ليزا سمیت
په ظاهره ډیره خوشحاله وه او بیا ویاند وویل: او اوس
هم دوستانو د غونډی د قوانینو سره سم به اغلی ليزا
سمیت خپل دا ناول مور ته په خپله وایی او مور به ورته
غور یو ستاسو د چکچکی په بدرگه اغلی ليزا سمیت؟

لیزا د مائک طرف ته ورغلل او ویویل: دوستانو ددی
جایزی اصلي حقدار ددی کتاب اتل دی دا کتاب افسانوی
نه دی او نه هم خیالی جوړ سویدی ددی ناول کیسه
رښتینی ده، مور اوریدلی دی چی ملائکی شتون لری
خو لیدلای یی نسو خو زه په ډاډ درته وایم چی ددی
ناول اتل یو ملائکه وه داسی یو ملائکه چی ما ته یی
نوی ژوند راکی ما ته یی زما والدین راکړل ماته یی
بیرته زما کور او هیواد راکړل،

د اغلی ليزا تر سترگو اوښکې راغلی او بیا یی خپل د
ناول کتاب خلاص کړ او ویویل: مور ډیر غریبان وو
یو ورور می وو هغه مور پریښوولو او د کوره ولاړی
پلار می دولتی دنده کول چی د تفاوت وخت یی پوره

سو نو پر کور کښينستی او د پلار د تفاوت په پيسو زموږ گزاره نه کيدل ځکه چې هغه ډيري لږ وی کور مو هم په کرایه نيولی وو او د څو میاشتو کرایه یی راپسی پاته وه زه مجبوره سوم چې پوهنتون می پریردم او وظیفه ځانته پیدا کم همداسی می وکړه ما پوهنتون پرینوی او د وظیفی په لټه کی سوم هره ورځ به په وظیفی پسی گرځیدم خو هیچا هم وظیفه رانه کړه ځکه چې ما د پوهنتون اسناد نه درلودل زه د کار په لټه کی ډیره ستړی سوم هلته د کورنی بوج او غم هم راباندی پروت وو ډیره پریشانه وم نیردی به وای چې ځان می مړ کړی وای خو مور او پلار به می سترگو ته ودریدل چې دوی به چا ته پاته سی یوه ورځ می یوی همصنفی کریستینا ته وویل چې ماته یو وظیفه را پیدا کړه زه ډیره پریشانه یم او کار ته ډیره اړتیا لرم،

کریستینا وویل: ایا په پوځ کی کار کوی؟

لیزا وویل: څنگه کار؟

کریستینا وویل: زما ورور په پوځ کی دی زه به هغه ته ستا په اړه ووايم گوندی یو کار درته پیدا کی،

لیزا وویل: سمده ته ورته همدا اوس زنگ ووهه ورته ووايه ځکه چې زه وظیفی ته ډیر ژر اړتیا لرم،

کریستینا خپل ورور ته زنگ ووهلی تر ټولو کیسو وروسته د کریستینا ورور کریستینا ته وویل چی سمدې سبا دی حربی پوهنتون ته راسی زما دفتر ته، سبا سهار د وخته لیزا حربی پوهنتون ته ورغلل او د کریستینا د ورور سره یی ولیدل خپل ټوله کیسه یی ورته وکره،

د کریستینا ورور ورته وویل: لیزا اوس خو زموږ سره داسی خاصه وظیفه نسته که عسکری کولای سی خو زه به دا وظیفه درکم،

لیزا وویل: معاش یی څومره دی؟

د کریستینا ورور وویل: د میاشتی \$ ۳۰۰ ډالره،

لیزا وویل: دا خو بیخی لږ دی په دی خو زموږ د دوو اوونیو گزاره هم نه سی کیدلای یو څه یی رالور که ته خو پوهیری چی زه ډیر مشکلات لرم هیله کوم،

د کریستینا ورور وویل: لیزا دا معاش زه نه درکوم حکومت یی درکوی که په ما کیدلای ما هتماً در لورول،

لیزا وویل: وروره دا پیسی ډیری کمی دی زموږ ژوند ډیر سخت دی او موږ ډیرو پیسو ته اړتیا لرو،

د کریستینا ورور وویل: لیزا زه نور څه نه سم کولای
بخښنه غواړم... خو هو که غواړی چی نورو هیوادو ته
د پوځیانو سره ولاړه سی نو هغه معاش بیا زیات دی،
لیزا په خواشینی سره د کریستینا ورور ته وکتل او
ویویل: ماته د مرگ نوری طریقې هم رامعلومی دی خو
دا د ترهگرو مرکزو ته نه هم هغوی خو سم وحشیان
دی انسانیت پیژنی لانه او ته وایی چی داسی یو حای
ته ولاړه سم؟

د کریستینا ورور وویل: لیزا ما صرف همدومره مرسته
در سره کولای سوای نور بخښنه غواړم،

لیزا د کریستینا د ورور څخه ولاړل او خپل کورته
راغلل گوری چی پوروړی یی د کور په مخکی ولاړ
دی او پلار ته یی اخطارونه ورکوی چی زموږ پیسی
راکی لیزا ژر ورله او د هغو څخه یی خپل پلار لیری
کی او هغو ته یی وویل چی زه ستاسو پیسی درکوم خو
لږ وخت راکی هغو هم ور سره ومنل کله چی لیزا او
پلار یی کورته ولاړل د پوروړو لخوا لیزا د خپل پلار
بی عزته کولو ډیره پریشانه کړه لیزا خپلی خونی ته
ننوته او ډیر یی وژړل تر ډیری ژړا وروسته یی د
کریستینا ورور ته تلیفون وکی او ورته یی وویل چی زه

اماده یم چی نورو هیوادو ته ولاړه سم هیله ده زما لپاره
مهم څه اماده کړی د کریستینا ورور وویل: سمدۀ اغلی
لیزا زه ستا نوم د پوځیانو په لیست کی ورکوم تاسو سبا
تمرین ته راسی،

لیزا په ژر غونی اواز وویل: سمدۀ زه درځم،

وروسته لیزا د اوبنکو څخه مخ پریولی او مور او پلار
ته ورغلل او ورته یی وویل: بابا ما فیصله کړیده چی
زه په پوځیانو کی دنده کوم او غواړم چی د پوځیانو سره
نورو اسلامی هیوادو ته ولاړه سم،

پلار یی وویل: لوری! دا څه وایی ایا ته د ترهګرو
مرکزو ته ځی هغوی یوازی مرګ پیژني زه تاته اجازه
نه درکوم،

لیزا وویل: بابا زه بله لار نه لرم زه باید دا وظیفه وکم
په دی وظیفی سره به په یو څو میاشتو کی ټول پورونه
ادا سی او بیرته راجم،

پلار یی وویل: لوری زه نه غواړم چی تا په لوی لاس
د مرګ و خولی ته ور واستوم ته دا هره ورځ خبرونه
نه وینی چی هغوی څنگه د وحشیانو پڅیر سره جنگیری

هغوی خپل مسلمانان ژوندی نه پریردی نو تا به چیری
ژوندی پریردی،

لیزا وویل: بابا د یو څو میاشتو خبره ده او هلته زموږ
ډیر پوځیان نور هم سته،

پلار یی وویل: خو لوری.....

لیزا وویل: هیله کوم بابا د یو څو میاشتو خبره ده،

پلار یی زړه نا زړه وویل: سمدې لوری څنگه چې ستا
خوبنه وی،

کله چی سبا سو نو لیزا د کریستینا ورور ته ورغلل او
هغه ورته وویل: لیزا نور هیوادونو کی ضرورت نه وو
د پوځیانو نو ستا نوم می د افغانستان ته تلونکو پوځیانو
په لیست کی ورکړ د هغوی زیات وخت کیری چی
تمرین کوی هله ژر ورسه تمرین ور سره شروع که،

لیزا هم ځان اماده کی او د نورو پوځیانو سره یی تمرین
شروع کی او د دوو ورځو په جریان کی تمرین خلاص
سو خو لیزا د نښی ویشتل لا نه وه زده کړی علان وسو
چی په راتلونکو درو ورځو کی ستاسو پرواز دی
افغانستان ته امادگی ونیسی، لیزا او نورو پوځیانو
امادگی نیولی کله چی دریمه ورځ سوه نو د ټولو پوځیانو

والدين او ميرمنی هوایی ډگر ته راغلی وو او د خپلو خپلوانو سره یی خدای په امانی کوه لیزا هم د خپل مور او پلار سره خدای په امانی وکی او ټول طیاری ته پورته سول او د افغانستان پر لور رهی سول، لیزا په طیاره کی د یوی بلی پوځی بنځی انجلینا څخه پوښتنه وکړه: دا افغانستان ډیر لیری دی که لږ؟

انجیلینا موسکی سوه او ویویل: نه پوهیرم ځکه زما هم دا لومړی وار دی چی د خپل هیواد څخه سفر کوم، لیزا وویل: ایا تاسو کومه مجبوره لرل چی بل هیواد مو انتخاب کی؟

انجیلینا سور اسویلی وکښی او ویویل: هیڅوک د ښه حاله دومره خطرناک ځای ته نه ځی زما خاوند زه پرینوولم او ولاړی د اولادو د ډوډی د مکتب او پوهنتون د پیسو لپاره مجبوره سوم چی دا وظیفه وکم،

انجیلینا د لیزا څخه پوښتنه وکړه: تاسو ولی بل هیواد انتخاب کړ ایا تاسو هم کومه مجبوری لرل؟

لیزا خپله ټوله کیسه ورته وکړه او بیایی وویل: ایا تاسو د افغانستان د خلکو په اړه کوم معلومات لری چی هغه څنگه خلک دی؟

انجیلینا وویل: نه زیات معلومات نه لرم خو داسی می
اوریدلی دی چی هغوی د بنحو ډیر احترام کوی،
لیزا موسکی سوه او ویویل: خو ما بیا داسی اوریدلی
دی چی هغوی بنحہ دبانندی کار کولو ته نه پریزدی او
په هغوی یی توری کثوری اغوستی وی ډیر ظلم ور
سره کوی،

انجیلینا وویل: هو بلکل همداسی ده خو هغوی بنحی ته
دومره احترام لری لکه عام خلک چی یی یوی ملکی او
شهزادگی ته لری نو حکه هغوی یی په کور کی ارامی
او کراری کبینولی وی او نارینه یی خدمت کوی داسی
نه لکه زموږ خاوندان او ورونه چی موږ یی د اوږو
بار یو چی خوبه یی سی خپل مو کی او چی خوبه یی
سی پریزدی مو او ولاړ سی را څخه او دا توری
کثوری وای هغوی حکه کوی چی هغوی د خطر ه څخه
ساتی،

لیزا وویل: انجیلینا هغوی ډیر وحشیان خلک دی شاید
تاسو یی په اړه معلومات ونه لری ایا تا نه دی لیدلی په
میډیاوو کی چی هغوی څنگه وحشی کارونه کوی هغوی
تر هگر دی ټوله.....،

د ليزا او انجيلينا مجلس همداسی جريان درلودی چی خو ورخی وروسته د افغانستان کابل ته را ورسیدل کله چی ليزا د طياری څخه راکښته کيدل نو د افغانستان هوا پيره ښه پر ولگیده او انجيلينا ته یی وویل: واو انجيلينا څومره ښکلی او ارامونکی هوا ده،

انجيلينا هم موسکی سوه او ویویل: رښتیا هم،

ټولو پوځیانو د کابل په امریکایی اډه کی د خپلو مشرانو سره روغبر وکی څه دقیقې وروسته لوی امریکایی جنرال راغلی او دوی ته یی ښه راغلاست ووايه او د نورو خبرو تر څنګ یی نوي پوځیانو ته وویل: پوځیانو تاسو به د دوو ورځو لپاره همدلته هوسایی او ارام کوی په دوهمه ورځ مور د افغانستان د ولایاتو نومونه ستاسو د نومونو سره اچوو او د هر چا نوم چی د هر ولایت سره راوختی هغه به د وظیفی لپاره هغه ولایت ته حی د اوس لپاره همدومره بس ده ورسه ارام وکی تاسو به ستړی سوی یاست،

ټول پوځیان خپلو کوټو ته ولاړل چی استراحت وکړی ليزا چی خپلی کوټی ته ورسیدل نو لومړی یی خپل مور او پلار ته تلفون وکړ او ورته یی وویل چی مور پخیر

را ورسیدو افغانستان ته مور او پلار یی ډیر خوشحاله
سول او ورته یی وویل چی پر ځان دې پام کوه،

ټولو پوځیانو استراحت وکی او دوهمه ورځ د پوځیانو
او ولایاتو نوملړ علان سو ټولو پوځیانو خپل نومان کتل
چی کوم ولایت ته راوتلی دی، لیزا هم خپل په نوم پسی
کتل نو ویلیدل چی د کندهار ولایت ته انتخاب سویده،
وروسته لیزا پر یو چوکی کښینستل او په فکر وکی
غرقه سوه چی دا کندهار به څنگه ځای وی څنگه خلک
به یی وی لیزا په همدی فکر وکی وه چی بغلته یی یو
بل پوځی کښینستی او لیزا ته یی سلام ووايه وروسته
یی د لیزا څخه پوښتنه وکړه چی ته کوم ولایت ته انتخاب
سوی یی،

لیزا وویل: کندهار ولایت ته،

پوځی وویل: وا ډیر ښه کندهار خو ډیر ښکلی ځای دی
د کندهار انار او انگور نړیوال نوم لری.

لیزا وویل: ایا تاسو مخکی هلته وظیفه کړیده؟

پوځی وویل: هو زه ډیر وخت مخکی هلته وم ډیره ارامه
ارامی وه خو اوس نه یم پری خبر.

لیزا وویل: خلک یی څنگه خلک دی؟

پوځي وويل: ښه خلک يې دى خو يو څه توند مزاجه
دى خو د ښځو ډير عزت کوى اصل کى خو ټول افغانان
د ښځو ډير عزت کوى خو کندهاريان يې بيا خاص دى
په دوى کى او دا خوى او عادت دوى ته د خپلو نيکونو
او مشرانو څخه ور پاته دى ما اوريدلى دى چى د دوى
يو مشر وو چى دوى ورته حاجى ميرويس خان نيکه
ويل دا هغه کس وو چى لومړى د آزادى بزغ ده پورته
کى او خپل ښار يې د ظالمانو ايرانيانو د شره څخه
خلاص کى نوموړى چى کله پر خپل دوښمن حمله کول
نو ټينگار به يې پر دى کاوه چى ښځي، ماشومان او په
سپين ږيرو به کار نه لرى او هغو ته به هيڅ نه وايست
يو وخت داسى پيښ سوه چى خبر ورته راغلي چى څو
کسانو پر څلورو ښځو جنسى تيرى کړيدى نو ميرويس
خان نيکه ورته امر وکى چى ټول اعدام کى نوموړى ته
وويل سوه چى په هغو کسانو کى يو ستا د عمه زوى
دى ايا هغه پريږدو نوموړى هغه کس ته چى دا خبره
يې ورته وکړه ډير پرى غوسه سو او هغه ته يې وويل
چى اول هغه اعدام کړى هغو همداسى وکړه اوس ښځو
ته احترام دوى ته د خپل همدى مشرانو لخوا په ميراث
کى پاته دى،

لیزا څه ونه ویل او ددی پوځی خبری یی صرف نظر وگرځولی او زړه ته یی نه لویدل چی هغوی دی همداسی وی، وروسته لوی جنرال امر وکی چی پوځیانو د سبا لپاره خپلو ولایتو ته د تلو امدگی ونیسی ټول پوځیان امداده سول او سبا ته د تلو لپاره یی ځانونه چمتو کړه کله چی سبا سهار سو نو ټولو پوځیانو ځانونه تیار کړه او خپلو طیارو ته پورته سول او د ولایتو پر لور رهی سول تر څو ساعتونه وروسته لیزا او نور پوځیان کندهار ته ورسیدل او د کندهار په هوایی ډگر کی یی طیاره کبینول هلته د لیزا د ډگر پر نوم سترگی ولگیدی او یو پوځی ته یی وویل: ایا ددی ډگر نوم احمدشاه بابا نړیوال هوایی ډگر دی؟

پوځی وویل: هو همدا دی،

لیزا وویل: دا څوک دی؟

پوځی وویل: دا یو نړیوال امپراتور او د افغانستان باچا وو چی دی د کندهار اوسیدونکی وو ډیر طاقتور او د بنو اخلاقو خاوند وو نو ځکه پر خلکو ډیر گران دی او دا هوایی ډگر یی د هغه په نامه کړیدی او کندهار ته احمدشاهی ښار هم وایی،

وروسته ټول پوځيان خپلو کوټو ته د آرام لپاره ولاړل کله چې سبا سو نو ټول پوځيان په پوځي تمريناتو بوخت سول او تمرينات يې کول چې وروسته علان وسو چې ډلگي مشر تاسو ته خبرې کوي نو ټول پوځيان په کتارو کې ودریدل او ډلگي مشر راغلي پوځيانو ته يې وويل: پوځيانو تاسو به هر سهار خپل پوځي تمرينات کوي کله چې مو تمرينات ښه قوي سول نو بيا وروسته مور تاسو پر ډلو ویشو او هر ه ډله به په اوونۍ کې دري ورځې د کندهار و ولسواليو ته د گزمي لپاره ځي،

ټولو پوځيانو وويل: سمه ده صاحبه امر دی پر ځای کيږي،

ليزا به هر سهار د پوځيانو سره تمرين کوي خو زيات څه يې ځکه نه زده کيدل چې دې په خپل هيواد کې صرف دوی ورځي تمرين کړي وو نښان ویشتل يې نه وه زده، علان وسو چې ډلې جوړې سويدي هر ه ډله دی په خپل وخت د گزمي لپاره وځي کله چې ليزا د ډلو نوملړ ته ورغلل نو ويليدل چې په راتلونکي اوونۍ کې ددی د گزمي نوبت دی چې بايد د گزمي لپاره د کندهار و ولسواليو ته د نورو پوځيانو سره ولاړه سي، ليزا ډيره پريشانه وه او د کورنۍ فکر ور سره وو او په خپل مور

او پلار پسی به بی ډیر ژړل ټوله شپه به وینه وه او د مور او پلار عکس ته به بی کتل ډیر بی ژوند سخت سوی وو ځکه په لومړی ځل او هغه هم د غریبی له سببه له خپل هیواده مسافره سوی وه، همدا اوونی همداسی تیره سوه د همدی جریانۍ اوونی په دریو ورځو کی باید لیزا او نوره ډله بی د گزمی لپاره د کندهار ولسوالیو ته ولاړ سی، ډلگي مشر د لیزا و ډلی ته وویل: پوځیانو لکه څنگه چی ستاسو زیاترو په کندهار کی لومړی وار دی نو تاسو به زموږ اډی ته نیردی د کندهار یو ولسوالی ته ولاړ سی چی دامان ولسوالی نومیری او تاسو به هلته همدا اوونی گزمه کوی نو لیزا او ډلی بی تیاری و نیوی او لومړی گزمه بی په سبا کی وه کله چی سهار سو نو لیزا او ملگرو بی ځانونه تیار کړه او په خپلو پوځی ټانگونو کی کبینه ستل او د کندهار د هوایی ډگر د امریکایی اډی څخه ووتل او د کندهار دامان ولسوالی ته رهی سول موسم د دوبي وو هر خوا بنکلی او بنایسته معلومیدل چی د انسان روح پکبني تازه کیده، لیزا د ټانگ چلونکی سره مخ ته په ټانگ کی ناسته وه ټانگ چلونکی لیزا ته وویل: لیزا ستا خو دا لومړی ځل دی چی افغانستان او کندهار ته راځی خو زما دلته کندهار کی دری کاله کیری چی دنده کوم د کندهار هره

ولسوالی ډیره بڼه راته معلومیری او ته پوهیری لیزا چی د کندهار هره ولسوالی یو یو خاصیت او صفت لری ددی ولسوالی یعنی د دامان ولسوالی خاصیت دا دی چی ددی حای ختکی یو نړیوال شهرت لری دومره خوړوالی لری چی د بوری او عصلو خوړوالی ورته عاجزه دی او ددی ولسوالی غنم هم بی اندازی زیات غت او خوندور دی.....،

لیزا د خپلی کورنی په غم کی وه او هیخ یی نه ویل بیا د ټانگ چلونکی وویل: لیزا زه پوهیرم چی ته په کورنی پسی خوابدی یی زه هم چی کله اول وار رالم زه هم همداسی خو ورخی خوابدی وم خو اوس دلته عادت سوم او گرسره می زړه نه غواړی لکه دا چی زما هیواد یی، د گزمی پر مهال به لیزا سرکونو او پلونو ته کتل چی ډیر ویجاړ سوی وه،

لیزا هغه ته ډیر بد بد وکتل او ورته یی وویل: ددی ترهگرو هیواد ته ته خپل هیواد وایی ایا زموږ هیواد همداسی دی دا ترهگر د هیچا پروا هم نه لری ته نه وینی چی خپل سرکونه او پولونه یی څنگه وړان او خراب کړیدی او ټیکه دارانو یی څنگه سست او د دوو ورخو کار کړیدی دوی چی د خپل هیواد او ورونو په

خرابولو پسی دی نو ما او تاته خو دوبنمن وایی نو ما
او تا به یی څنگه خپل سو پر همدی سرکونو او پولونو
یی زموږ د دولت څخه په میلیون هاوه ډالر اخیستیدی
خو د زرو ډالرو کار یی هم نه دی کړی په داسی حال
کی چی دا ددوی خپل هیواد هم دی په همدی هیواد کی
پیدا سویدی را لوی سویدی او مړه کیری به خو دوی
داسی چلند ور سره کوی لکه د دوبنمن د ملک سره دا
انسانان د پیسو غلامان دی،

ټانگ چلونکی ورته وویل: لیزا ټول کندهاریان او
افغانان داسی نه دی په دوی کی ډیر وطنپرسته خلک
سته چی ددی وطن لپاره یی ځانونه قربان کړیدی چی
بڼه مثالونه یی د دوی څو مشران ډاکټر نجیب الله او
محمد داود خان دی چی ددی هیواد لپاره یی ځانونه
قربان کړل خو ددی هیواد سره یی خیانت نه وکی،

لیزا وویل: هغه متل دی نه دی اوریدلی چی وایی جزء
د کل تابع دی دا دوه دری خو نا حسابه دی او بیا هغه
خو پخوانی مشران وه ایا دوی اوس یو داسی مشر لری
چی دوی او دی هیواد ته دی یی رښتینی خدمت کړی
وی ټول د پیسو لپاره کار کوی خپل ورور هم د پیسو
لپاره درته وژنی د ترهگرو همداسی کارونه وی.

ليزا او ډلې يې خپله لومړۍ گزمه پاى ته ورسول او بېرته د خپلې اډې په طرف رهي سول ليزا ډيره ستړۍ سوي وه ځکه ټوله ورځ يې په گزمي تيره کړي وه کله چي پر کت پريوتل نو سترگي يې پټي سوي چي څو شيبې وروسته بېرته ولاړه سوه او نور خوب نه ورتلي نو ځکه يې د خوب راوستلو گولي وخورلي خو بيا هم خوب نه ورتله، سهار سو او د دوي دوهمه گزمه سبا ته وه ليزا خپل تمرين شروع کي ټوله ورځ يې تمرين وکړ، کله چي سبا سو نو ليزا او ډلې يې بيا د گزمي لپاره آماده سول او ټول بيا د دامان ولسوالي پر طرف رهي سول، ليزا به پر لاري هر کندهاري ته ډير بد بد کتل او هغو ته په کتو به زياته بېریدل کله چي به کندهاري کوچنيانو دوي ليدل نو د دوي ټانگونه به يې په ډبرو ویشتل او دوي ته به يې زيات بد بد کتل د ليزا د ټانگ چلونکي ټانگ ودروي او يو کڅوره يې چي د چاکليټو او د بازو د شيانو ډکه وه د ځان سره واخيستل او کندهاري کوچنيانو ته يې لاس و بنوروي خو هغوي وبيريدل او ځني ليري سوه پوځي خپل لاس په کڅوره ننباسي او څو چاکليټ او د بازو شيان يې هغو ته ورېنکاره کړه او لاس يې ورته وبنوروي چي راسي کوچنيانو چي کله چاکليټ وليدل نو ډير خوشحاله سوه او څو کوچنيان د

بیری په خپهره د پوځی و طرف ته کرار کرار رهی سول کله چی پوځی هغو ته چاکلیت او د بازیو شیان ورکړل نو هغه نورو ټولو کوچنیانو ډبری وغورځولی او ددی پوځی پر طرف یی ور وځغستل پوځی ټولو کوچنیانو ته شیان ورکړه او هغوی ډیر خوشحاله سوه او د پوځیانو سره یی بازی او لوبی شروع کړی وروسته پوځی بیرته خپل ټانگ ته راغلی او لیزا هغه ته وویل: دا خو زموږ د دوښمنانو کوچنیان دی تاسو ولی دوی ته دا شیان ورکړل تا نه ولیدل چی هغوی موږ په ډبرو ویشتلو؟

پوځی موسکی سو او ویویل: لیزا دا کوچنیان دی خپل او دوښمن نه پیژنی دوی ته داسی ویل سویدی چی موږ باید په ډبرو وولی د دوی په دماغونو کی دا ور اچول سویدی چی موږ ډیر بد خلک یو خو که موږ د دوی د ډبرو په جواب کی هم یو بد عکس العمل وکو نو دوی به همداسی په دی دوښمنی کی لویان سی او زموږ سره به یی تر پایه دوښمنی وی زموږ زیاترو پوځیانو د دوی سره همداسی بد عکس العملونه وکړل چی په پایله کی یی هیڅ هم لاسته نه ورغلل خو دوښمنی یی نوره هم تازه کړه خو که موږ دوی ته مینه او محبت ور وښویو

نو دوی به بیا هیڅکله هم داسی ونه کړی تا نه ولیدل
چی هغه کوچنیان څومره بیریدلی وه او څومره کرکه
یی پر زړه او مخانو وه مور ته خو چی ما کله هغوی
ته چاکلیت او د بازیو شیان ورکړه نو هغوی ډیر زیات
خوشحاله سوه او بیره یی لیری سوه او داسی بازی او
چال چلند یی راسره کوی لکه مور چی د دوی خپل د
کورنی غړي او خپل اکاگان یی یو،

وروسته چی به کله کوچنیانو دوی لیدل نو زیاتی
خوشحالی به یی کولی او ناری او شپیلکیان به یی وهل
هغه پوځی به ډیر موسکی موسکی ورته کیده خو د لیزا
په زړه کی دوی اوس هم هغه وحشیان او ترهگر وه،

د لیزا او ډلی یی د یوی اوونی گزمه د کندهار و دامان
ولسوالی ته پای ته ورسیده او نور نو د دوی تمرینونه
سخت سوه ځکه دوی به په راتلونکو اوونیو کی د
کندهار نورو لیری منطیقو ته ځی تر سختو تمرینو
وروسته دوی د کندهار نورو ولسوالیو ته گزمی شروع
کړی لیزا به لیدل چی ډیری پوځیان به د گزمو پر مهال
سخت تپیان سوی یا به هم مړه سوی وه په دی سره به
د لیزا کرکه او نفرط نور هم ډیر سو افغانانو ته، د لیزا
او ډلی یی گزمی خلاصی سوی وی نو ځکه دوی څو

مياشتي په اډه کي و اوسيدل او دباندی ونه وتل حُکه چي
د دوی دومره زیاته وخت کیدی هم نه چي جنگو ته وتلی
وای،

لیزا د څلورو میاشتو په جریان کي خپل د کورنی ټول
پورونه ادا کړل،

په کندهار کي موسم د منی وو او د څو میاشتو وروسته
د لیزا او ډلې یی یو ځل بیا گزمې شروع سوی لومړي
اوونۍ یی گزمه وکړل او د کندهار سره څه ناڅه بلد
سوی وه راتلونکی اوونۍ بیا رخصت وه او په دریمه
اوونۍ کي یی بیا گزمه د دوی په منځ کي سره ویل کیده
چي راتلونکی اوونۍ کي گزمه د کندهار څو نا امنو
ولسوالیو ته ده دوی ډیر وارخطا وه څو ورځي تیری
سوی یو ورځ لیزا پر کت بیده وه چي ډیر بد خوب یی
ولیدی چي پکښی سخت جنگ وو شاوخوا مری پراته
وه یو مخ پوتی نفر راځی او د لیزا پر سر توپنچه نیسی
او لیزا وژنی لیزا په دی وخت یو دم د خوبه را ولاړه
سوه او لویه لویه ساه یی ایستل او زیاته بیریدلی وه
وروسته یی اوبه وڅینیلی ساعت ته چي یی وکتل نیمه
شپه وه نور خوب هم نه ورتلی او پر ځای همداسی
بیریدلی ناسته وه، کله چي سهار سو نو بیا یی په خپلو

تمريناتو شروع وکړه او په دوهمه ورځ يې د اډې څخه زيات ليرې يوې صحرا ته گزمه وه ويل کيده چې ډير سخت او نا امنه ځای دی نو ځکه دوی ډير وارخطا وه، د شنبې ورځ سوه او د دوی د گزمنې لومړی ورځ وه دی خطرناکی سيمي ته، دوی ځان سره تيار کړ او د اډې څخه ووتل کله چې نوموړی سيمي ته ننوتل نو دوی ډير وارخطا وه ټوله ورځ وگرځيدل د ټولو پوځيانو مخان د ډيرې ستړيا څخه تک تور سوه او د ټولو شونډان وچ کلک سوی وه لومړی ورځ د گزمنې دا همداسی تيره سوی او دوی بيرته خپل ځای ته راستانه سول.

ټول ډير ستړی سوی وو ځکه چې ټوله ورځ يې په بيره کې گزمه کړی وه ليزا غوښتل چې خوب وکړی خو د ډير تشویش څخه يې خوب هم نسوای کولای نو ځکه په نيمه شپه کې دباندې ووتل چې هوا خوری وکړی ډلگي مشر په اډه کې گرځيدی چې ليزا يې وليدل او د هغی وخواته ورغلی او د هغی ستړيا او پریشانې يې محسوس کړه او ويويل: اغلی ليزا زه دی وينم چې ته ډيره پریشانه يې او په دی هم پوهيرم چې ته دلته د يوې مجبورې لکبله راغلی يې غواړی چې بيرته کورته ولاړه سی؟

لیزا وویل: بناغلی هغه مجبوری چی ما درلوده هغه
مجبوری می اوس حل سویده او غواړم چی بیرته کورته
ولاره سم خو ما می د حکومت سره د پوره یو کال قرار
داد کړیدی چی یو کال می پوره نه سی زه نسیم کولای
چی دا دنده پریردم،

دلگی مشر وویل: لیزا زه در سره کمک کولای سم تاسو
دا دوی اوونی لا دلته پاته سی په دریمه اوونی کی به
دی کورته واستوم ایا اوس خوشحاله یی؟

لیزا موسکی سوه او ډیره خوشحاله سوه او د دلگی مشر
خخه یی مننه وکړه،

سبا ته بیا تمرین شروع سو او د راتلونکی ورځی لپاره
امادگی نیول کیده ځکه چی راتلونکی ورځ بیا د لیزا د
ډلی د گزمی واری وو دوی بیا ډیر وارخطا وه ځکه
چی بیا همغه خطرناک ځای ته تلل، کله چی دا ورځ
تیره سوه او د گزمی ورځ راغلل نو د لیزا ډله اماده سوه
او د گزمی لپاره رهی سول بیا د تیری ورځی پخیر ټوله
ورځ گزومه وه او لیزا او نور پوځیان وگرځیدل د تیری
ورځی پخیر بیا ډیر ستړی سوه او بیرته د ماښام و خواته
خپل اډی ته روان سوه، لیزا ډیره ستړی سوی وه خو په
عینی حال کی ډیره خوشحاله هم وه ځکه چی په

راتلونکو دوو اوونیو کی بیرته خپل هیواد او کورته تله خپلو والدینو ته یی زنگ ووهی او هغو ته یی وویل چی زه په راتلونکو دوو اوونیو کی بیرته کورته درحم هغوی هم ډیر خوشحاله سوه لیزا د خوب لپاره د خوب راوستلو گولې وخورلی خو تر یو ساعت خوب وروسته بیرته راکبښستل او کورته د تلو فکرونه یی کول، سهار سو د مرغانو شور او برغونه وه ټول پوځیان په خپلو تمریناتو اخته سول سبا ته د لیزا او ډلی یی د گرمی اخیری ورځ وه نور نو د لیزا هم گرمی خلاصی سوی وی او کورته د تلو لپاره زیاته خوشحاله وه هر پوځی ته به یی ویل چی زه په راتلونکو دوو اوونیو کی بیرته خپل هیواد او کورته حم هغو به هم مبارکی ورکولی او لیزا به د هغو څخه مننه کول،

د لیزا و خپل کورته ډیره تلوسه او تلواری وه او زیاته خوشحاله وه همدا ورځ هم تیره سوه او پوځیانو د اخیری گرمی لپاره ځانونه تیار کړل او د اډی څخه رهی سول د گرمی په سیمه کی گرځیدل سهار گاه وه شاوخوا دښته وه او لیری لیری کورونه وه او درختی ولاری وی لیزا او ملگری یی په دوو ټانگونو کی گرځیدل او د دوی ټانگ مخته روان وو شاته ور پسی بل ټانگ روان وو

ليزا د ټانگ چلونكي سره په خبرو اخته وه او هغه ته
يي د خپلي كورنۍ كيسې كولي خو شيبې وروسته يو
لوي درب وسو ليزا او ملگرو چي يي شاته وكتل نو د
دوي د شا پر ټانگ بم چاودلي وو او اورونه پر گرځيدل
دوي غوښتل چي ودريري خو د دوي پر ټانگ هم بم
پتاوو سو او هر څه گډوډ سوه او پر دواړو ټانگونو
اورونه گرځيدل دوښمن كمين نيولي وو كله چي يي
دواړه ټانگونه په بمونو والوزول نو د دوښمنانو مشر يو
بل ملگري ته امر وكړ او ورته يي وويل: ورسه ته يي
وگوره چي ټول مړه سويدي كه ژوندي دي احتياط كوه،
هغه وويل: سمدې مشره،

د ليزا او د ملگرو پر ټانگونو يي د اور لمبي گرځيدلي
او دواړه ټانگونه سرچپه اوښتي وه ټول مړه سوي وه
خو ليزا خو شيبې وروسته سترگي خلاصې كړي گوري
چي ډيره سخته ټپي سوي وه او نور ټول ملگري يي مړه
سوي وه ليزا چي كله د ټانگ دباندې وكتل نو ويليدل
چي يو دوښمن د ټانگ و طرف ته را روان دي او توپك
يي په لاس كي دي مخ يي پټ كړي وو د ليزا ټول بدن
ټپي سوي وو او ويني تري بهيدلي خو په ډيري سختي
سره يي د ټانگ څخه ځان و ايستي او د ټانگ يو طرف

ته چي دونهمنانو نه ليدل پته سوه، هغه ولسوال چي پر
تانگونو گرځيدی دواړو تانگونو ته ور نيردي سو په
اول تانگ کي يي وليدل چي ټول مړه سوي وه بيا يي
خپلو ملگرو ته اشاره وکړه چي دا د يوه تانگ دا ټول
مړه سويدي بيا د ليزا د تانگ وخوا ته ورغلي او وليدل
چي دلته هم ټول مړه سويدي خو وروسته يي وليدل چي
د يوه پوځي ځاي خالي دی نو پر تانگ شاوخوا
راگرځيدی چي وگوري چي دا بل نفر چيري دی کله
چي د ليزا وخوا ته راغلي نورو دونهمنانو نه ليدی کله
چي ليزا ته نيردي ورتلي نو ليزا هغه لومړی په يو ډبره
وویشتي او بيا يي تر غاري ونيوي او په چاکو يي غاړه
ور پري کړه هغه نورو دونهمنانو فکر وکړ چي نور نو
خير و خيريت دی نو ځکه د تانگونو پر طرف رهي
سول ليزا هغوي وليدل چي د تانگونو پر طرف را روان
دی نو ژر يي د هغه وژل سوي دونهمن څخه کالي وکښل
او خپل پوځي کوټ يي په وغوستي او تانگ ته دننه يي
ور وغورځوي او ليزا چي يوه پښه يي ماته هم وه په
څکيدلو د تانگونو څخه ليري ولاړه، کله چي هغه نور
دونهمنان تانگونو ته را ورسيدل نو وليدل چي ټول
امريکايي پوځيان سوځيدلي وه او نه پيژندل کيده دوی
چي کله په خپل ملگري پسي وکتل نو هغه يي په نظر

نه ورلی نو مشر پی وویل: فکر کوم چی هغه رزیل ته
د دوسمن څخه یو لوی غنیمت په لاس ورغلی دی چی
مورن یی حنی وانخلو نو حکه تبتیدلی دی حرام خوره،
یرغلگرو د لیزا او ملگرو د تانگو څخه چی کم شیان
پاتی وه هغه د حان سره یوره څو ساعته وروسته د
امریکایانو نور پوځیان را ورسیدل ویلیدل چی په
تانگونو کی ټول پوځیان سوځیدلی وه او د پیژندلو نه وه
نو یی مرکز ته خبر ورکړ چی زمورن ټول پوځیان
سوځیدلی دی،

لیزا چی سخته ټپی سوی وه په یو کنده کی بی سده پرته
وه کله چی پر سد راغله نو د لیری څخه یی خپل تانگونو
ته وکتل نو ویلیدل چی نورو پوځیانو د دوی تانگونه په
موټرانو کی اچولی وه او روانیدل لیزا هغو ته ډیر نارې
ور ووهلی خو هغو نه واوریدل او روان سول او لیزا
په همدی کنده کی یوازی پاتی سول لیزا ډیر وژړل او
د سختو ټپونو نه د حایه نسوای بنوریدلای، شپه سول
هری خوا توره تاریکه وه هیڅ شی هم نه معلومیدل لیزا
په همدی توره تاریکه کی د ټپی زخمو سره پرته وه،
سهارگاه سوه د مرغانو اوازونه وه د لیزا سترگی د
ډیری ستریا څخه څه اندازه پتی سوی وی او د مرغانو

په او ازو سره بیرته راکښینسته د حایه نسوای بنوریدلای
لیزا وغوښتل چی خپله ماته پښه بیرته خپل حای ته
ورولی کله چی پی هډوکی سره وبنوروی نو لویه چغه
حنی وسوه او بی سده سوه،

د صحرايي کوچنی زبیر کتابونه په لاس کی مکتب ته
روان وو د کندی طرف ته پی پام سو چی لیزا پکښی
بی سده پرته وه کوچنی زبیر حیران سو چی دا څه
وینی،

موسی په دښت کی د کلی کوچنیانو ته درس وایه زبیر
په وارخطایی سره رالی او موسی ته پی وویل: استاذه!
استاذه! ته غور را نیردی که زه یو خبره درته کوم،

کله چی موسی غور ور نیردی کی نو زبیر ورته وویل:
استاذ هلته لیری یو عسکر پروت دی غټ ورینتیان پی
دی او مړ دی،

موسی ډیر حیران سو خو شاگردانو ته پی ونه ویل چی
هسی نه هغوی وارخطا سی نو پی شاگردانو ته وویل:
زما زمریانو د نن لپاره همدومره درس بس دی زه کار
لرم نو تاسو خپل کورو ته ولاړ سی او د نن ورځی
درس بڼه سم زده کړی سمدیه؟

ٽولو شاگردانو وويل: سمدہ استاذہ،

كله چي شاگردان ولاړل نو موسی و زبیر ته وويل:
درځه چیری وو هغه؟

زبیر وويل: راځه استاذہ هلته وو زه یی در بنیم،

كله چي د كندی و خواته ور غلڼ نو موسی ولیدل چي یو
امریكایی پوځي وه كله چي موسی ور نیردی سو او ساه
یی وکتل نو ولیدل چي ژوندې ده او ډیره سخته ټپي
سویده او د سختو ټپونو څخه بی سده سویده،

زبیر وويل: استاذہ دا څه وخت مړ سویدی؟

موسی وويل: مړه نه ده ژوندی ده،

زبیر وويل: استاذہ ددی سړی څومره غټ وریښتیان نه
دی؟

موسی وويل: بی عقله دا سړی نه دی بنځه ده،

زبیر وويل: نو استاذہ بنځي كله عسکری کوی عسکری
خو نارینه کوی؟

موسی غوسه سو او زبیر ته یی وويل: ته دا پریږده ته
ورسه یو څه اوبه ژر راوړه،

زبیر ولاری او خو شیبی وروسته یی په خپلو کوچنی لاسو کی یی لږ اوبه را اخیستی وی او موسی ته یی ونيولی موسی حیران سو او ورته یی وویل: بی عقله دومره لږ اوبه؟

زبیر وویل: استاذه ما لاس په ویاله کی د اوبو ډک کری وو خو چی دلته را رسیدم ټولې راڅخه تویی سوی خو ته اوبه څه په کوی؟

موسی وویل: دا بنځی ته یی ورکوم چی راکښینی، زبیر وویل: خو استاذه دا دی زما سره په بسته کی د اوبو پتک دی په هغه کی یی ورکه،

موسی وویل: خو بی عقله اول به دی راکری وای، زبیر وویل: خو استاذه تا به ما ته ویلی وای چی د پتک اوبه راکه،

موسی په غوسه سو او ویویل: بی عقله زه نو ستا په پتک څه خبر وم؟

موسی د زبیر څخه د اوبو پتک واخیستی او لیزا ته یی په خوله کی اوبه ور واچولی د اوبو په څینلو سره لیزا بیداره سوه کله چی یی موسی او زبیر ته وکتل نو وارخطا سوه او یو دم یی پر موسی باندي چاکو ونيوی،

زبير ژر د موسی و شاته پټ سو موسی ليزا ته وويل:
ارامه اوسه آرامه اوسه،

زبير موسی ته وويل: اررری استاذه دا څنگه بد بنځه
ده مور اوبه ورکړی دا مو په چاره وهی ورته ووايه
چی بیرته زموږ اوبه راکي،

موسی زبير ته وويل: ته چپ سه،

ليزا د موسی په خبرو نه پوهيده چی دوی څه وایی ځکه
چی موسی پښتو ويل نو ځکه ليزا ډيره وارخطا وه او
خپل چاکو یی همداسی پر موسی نیولی وو بیا موسی په
انگلیسی ليزا ته وويل: آرامه اوسه زه تاسو ته کوم
تکلیف نه در رسوم آرامه اوسه زه غواړم چی ستاسو
سره کمک وکم،

خو ليزا هم هغسی وارخطا وه موسی د هغی و طرف
ته کرار کرار ور رهی سو او د آرامه اوسه آرامه اوسه
یی ورته ويل د ليزا هم پر موسی باور وسو او خپل
چاکو یی لیری کړ، کله چی موسی ليزا ته ور نیږدی
سو نو د هغی د پښی څخه یی د دریشی پایڅه پورته کړه
نو ویلیدل چی پښه یی ډیره ټپی سوی او ماته سوی وه،
موسی ليزا ته په انگلیسی وويل: اغلی تاسو ډیره ټپی

سوی یاست زما کور دلته نیردی دی زه به دی هلته
درملنه در وکم،

لیزا په ژړا وویل: نه نه زه غواړی خپل ډلې او ملگرو
ته ولاړه سم،

موسی شاوخوا وکتل څوک یی ونه لیدل بیا یی لیزا ته
وویل: دلته خو هیڅوک نه معلومیری کمه دی ستاسو
ملگري؟

لیزا وویل: هغوی ولاړل ادې ته،

موسی وویل: نو اډه خو ددی خای څخه بیخی زیاته لیری
ده او لاره هم خطرناکه ده ته زما سره زما کورته ولاړه
سه زه به دی هلته درملنه در وکم بیا چی لاره سمه سوه
او موقع برابره سوه بیا به دی بوخم،

لیزا په ژړا وویل: نه نه زه خم خپلو پوځیانو ته که نه
دوښمنان به ما دلته مړه کی هیله کوم زما سره کمک
وکه،

موسی وویل: اغلی لار ډیره خطرناکه ده هر خای د بم
او چادونی او دوښمنانو امکان سته ته زما سره کورته
ولاړه سه چی لاری سمی سوی زه وعده در سره کوم
چی زه دی تر خپلو ملگرو ور رسوم،

لیزا وویل: خو دوبنمان به ما دلته مړه کی،
موسی وویل: بی غمه اوسه هیڅوک به تاته لاس هم نه
دروری زه وعده در سره کوم،
د لیزا پر موسی څه باور وسو او د هغه سره د هغه
کورتته په تلو کی موافقه سوه،
موسی زبیر ته وویل: زبیره ته ورسه شا وخوا وگوره
چی څوک خو به نه وی؟
زبیر شاوخوا وکتل او بیرته موسی ته راغلی او ویویل:
استاذه هیڅوک نه وه یوازی زموږ د صنف تخته وو،
موسی وویل: بی عقله صنف نه دربنیم خلک در بنیم
وام خلک خو به نه پی؟
زبیر وویل: یا استاذه څوک نسته،
موسی خپل پتو پر لیزا واچوی او هغی ته پی ویویل:
اغلی بزغ لره مه زه تا پته خپل کورته بیایم،
لیزا سر وبنور اوه چی سمده، بیا موسی هغه په غیر کی
ونیول او پورته پی کړه په داسی ډول چی د دباندی د
خوا څخه نه معلومیدل، زبیر په حیرانی سره موسی ته
ووویل: استاذه! دا دومره غټه بنځه دی په غیر کی
واخیستل؟

موسى په غوسه سره زبیر ته وویل: چپ سه بی عقله
خو واری می درته وویل چی خبری مکوه په پته خوله
په ما پسی سه،

زبیر وویل: زه دی څه کوم استاذه خو ستا ځیگر به
وځیری،

وروسته موسی لیزا په پته خپل کور ته بوتله او په یو
خونه کی یی پر کت پریستل او هغی ته یی د درد ضد
درمل ورکړل او کوچنی زخمونه یی ور پانسمان کړل
او حیران وو چی د لیزا د ماتې پښی لپاره څه وکی، بیا
یی زبیر ته ور ناره کړه چی شاته یی ولاړ وو: زبیره؟
زبیره؟

خو زبیر ږغ نه کوی موسی فکر وکی لکه چی زبیر
تلی دی خو کله چی یی شاته وکتل نو زبیر یی شاته
ولاړ وو موسی ورته وویل: دا ږغ ولی نکوی؟

زبیر وویل: خو تا راته وویل چی خبری مکوه پته خوله
په ما پسی سه،

زبیر غوسه سو او ویویل: اففف زما خدایه! بی عقله ما
درته وویل چی بی ځایه خبری مکوه داسی می نه دی
درته ویلی چی ته گونگی سه ورسه وگوره چی انا په

کور کی ده مازی وگوره چی انا دلی ده که نه نور برغ
مکوه او بیرته راسه او هو چی هیچاته ددی بنحی په
باره کی ونه وایی سمده؟

زبیر وویل: سمده استاذه نه وایم،

موسی وویل: شاباس زما زمریه هله نو ورسه،

زبیر ولاری لیزا او موسی یوازی پاته سول لیزا وویل:
دا کوچنی خوک دی؟

موسی وویل: زما د اکا زوی دی پیر شوخ کوچنی دی
خو ته راته ووايه چی تاسو ولی داسی سواست،

لیزا خپله ټوله کیسه ورته وکره کله چی کیسه خلاصه
سوه نو زبیر راغلی او ویویل: استاذه انا په کور کی وه
نغم یی پاکول،

موسی زبیر تر بارخو ونیوی او ویویل: زما کوچنی بی
عقله نغم نه غنم،

زبیر وویل: نغم! نغم! نغم!

موسی وویل: زبیره ته دلی د خاله سره کښینه زه بیرته
ژر راحم سمده چی ولاړ نه سی ددی خایه او که چا
دروازه وټکول نو مه یی ور خلاصوه سمده؟

زبير وويل: سمدہ استاذہ خو ژر بيرته راسه زما مور
ويل چي د کور سودا راوړه،

موسى وويل: ستا پر مور دى هم بل څوک ودريرى په
تا سودا راوړى؟

موسى و ليزا ته وويل: اغلى تاسو يو څو شيبى انتظار
سى زه بيرته راحم بيريرى مه زبير در سره دى كه دى
څه ته ضرورت كيدى مازى دا بى عقل ته وايه،

موسى په ځغاسته دخپل انا کور ته ولاړى انا يى د کور
په مينځ كى ناست وه غنم يى پاكول موسى په تلوارى
ورغلى او انا يى پر مخ بنكول كړه او ويويل: انا ته
راځه زما يو څه پكار يى، موسى انا تر لاس ونيول او
خونى ته يى بوتله او ورته يى وويل: انا زه پر تا څومره
گران يم؟

انا يى تر بارخو ونيوى او ويويل: دا څنگه پوښتنه كوى
زما زويكه ته نه يى خبر چى ته پر ما تر ځان او تر
خپلو زامنو هم زيات گران يى،

موسى وويل: انا زه تاته يو خبره كوم ته وعده را سره
وكه چى هيچاته به نه وايى؟

انا يی وویل: سمدہ زویہ نہ وایم وعدہ در سرہ کوم ووايه
خہ خبرہ ده؟

موسی وویل: جمال کاکا ته به هم نه وایی؟

انا وویل: سمدہ زویہ خو ته راته ووايه چی خہ خبرہ
ده؟

موسی خپل انا ته د ليزا په هکله ټوله وویل وروسته یی
انا وویل: موسی زویہ نو هغه خو به اوس بنه یی؟

موسی وویل: هو انا جاني هغه اوس یو خہ بنه ده خو
پښه یی ماته ده،

انا يی وویل: نو هغه اوس چیری ده؟

موسی وویل: هغه زموږ په هغه زاړه کور کی ده دلته
می خکه نه راوستل چی که جمال کاکا ولیدل نو هغه به
ژوندی نه پریږدی او جمال کاکا هر وخت دلته راتلای
سی ته راخه انا جاني کمک را سره وکه،

د موسی انا هم خان تیار کړ او د موسی سره رهي سول،
زبیر لا د ليزا سره ناست وو او هغی ته یی حیران
حیران په شوخی کتل ليزا پوښتنه تری وکړه او ورته
یی وویل: ستا نوم خه دی؟

زبیر هغی ته هیخ نه ویل لیزا بیا د هغه خخه پوښتنه
وکره او ویویل: ستا نوم څه دی؟

زبیر وویل: خاله زه ستا په خبرو نه پوهیږم ایا ته اوبه
غواړی؟

لیزا وویل: نه نه ستا نوم څه دی؟

زبیر وویل: ته هلته مړه پرته وی بیا ما استاذ ته وویل
او استاذ ته بیرته را ژوندی کړی بیا تا پر استاذ چاره
ونیول ...،

خو شیبی وروسته موسی او انای راغلل لیزا د موسی
د انا په لیدو څه وارخطا سوه خو موسی ورته وویل: مه
وارخطا کیره دا زما انا ده دا د مات سوو هډوکو په
سمولو کی مهارت لری او دا به ستا پښه در سمه کړی
سمده؟

زبیر وویل: استاذه! استاذه خاله ماته ویل وټس نیم وټس
نیم،

د موسی انا چی کله لیزا ته ور نیږدی سوه نو ویویل:
اووف خدایه دا بنایسته گلالی انجلی دا خانمرگانو څنگه
در په دره کړیده،

زبیر وویل: انا دا ما پیدا کړه بیا می استاذ ته ور وښوول،

انا بي ورته وويل: ته چپ سه احمقه،

زبير وويل: انا زما نوم زبير دي زه احمق نه يم بيا ماته
احمق مه وايه تاته هم وايم استاذه بيا ماته بي عقل مه
وايه،

موسى و زبير ته وويل: سمدنه درته وايم خو اوس يو
گوري چپ سه ته نه ويني چي خاله ناروغه ده،

وروسته موسى و ليزا ته د درد ضد گولي ورکړي او
ورته يي وويل: اغلي ته دا د درد ضد گولي وخوره بيا
به انا ستا پينه در پر خاي کړي،

ليزا هغه گولي وخورلي د موسى انا د ليزا پينه په خپلو
لاسو کي ونيول او موسى ته يي وويل: زويه ته دي ته
ووايه چي خپلي سترگي پټي کړي،

موسى و ليزا ته وويل: اغلي انا وايي چي سترگي دي
پټي که،

ليزا هم خپلي سترگي پټي کړي، زبير وويل: انا زه يي
هم پټي کم؟

انا بي ورته وويل: احمقه ما نه درته وويل چي خبري
مکوه،

زبير وويل: گوره انا! بيا دى احمق راته وويل دا دى
اخيري وارى دى ته بيا ما ته ووايه بيا به زه ستا سره
جور سم،

موسى د ليزا و څنگته كښينستى كله چى ليزا سترگى
پتي كړى نو د موسى انا يو دم د ليزا پښه وښورول او
هغه يى خپل ځاى ته ور وستل د ليزا تر خولې يو لويه
چغه ووتل او د موسى لاس يى ټينگ په خپل لاس كى
وښوى او بى سده سوه، موسى په مينه د هغې لاس او
بيا ښكلې مخ ته وكتل،

زبير وويل: استازده دا بيا مړه سوه؟

د موسى انا وويل: موسى زويه ددى پښه د يو څو ورځو
لپاره بايد په لرگو كى وټرل سى او چى بايد تگ پر ونه
كړى كه نه بيا به يى هډوكى تور سى، كله چى يى د ليزا
پښه په لرگو كى ور وټرل نو انا وويل: موسى زويه پر
دى پام كوه او ښه خدمت يى كوه دا زموږ ميلمنه ده زه
ځم هسى نه جمال كاكا دى راغلى يى او په ما پسى به
گرځى داسى نه چى دلته راپسى راسى،

موسى وويل: سمدې انا جاني ولى نه،

انا زبیر ته وویل: درخه زویه مور به دی در پسی
خوابدی یی ته هم زما سره ولاړ سه،

زبیر وویل: اوووی انا! مور می سهار راته ویل چی بیا
دی موسی استاذ ته ووايه چی وختی دی را ايله کی بره
به د کور سودا راوری خو دا استاذ زه دلته اخته کړم
اوس به مور ته څه وایم استاذ هم ویل چی ددی عسکر
خاله په اړه باید چا ته هیڅ ونه وایم؟

انا ورته وویل: عسکر نه عسکره احمقه،

زبیر په غوسه وویل: انا!!! ماته په دا احمق مه وایه،

موسی لا هم د لیزا د کت و بغلته ناست وو لیزا بی هوبنه
وه او د موسی لاس یی په خپل لاس کی ټینگ نیولی وو
موسی هم تر څه وخت وروسته خپل سر پر کت
کښینوی او بیده سو،

د سهار اذانونه شروع وه خو دقیقی وروسته لیزا د خوبه
را بیداره سوه ویلیدل چی ددی د موسی لاس خپل په لاس
کی ټینگ نیولی وو او موسی ددی په سبب ددی و څنگته
بیده سوی وو کله چی لیزا غوښتل خپل لاس د موسی د
لاسه وکاری نو په دی وخت کی موسی را کښینستی او

په موسکا سره یی لیزا ته وویل: اوه اغلی تاسو
راکښینستلاست،

لیزا وویل: وبخښه زما له کبله تاسو ډیر په تکلیف
سواست او دلته مو شپه تیره کړه وبخښی،
موسی وویل: نه نه کومه خبره نه ده،

بیا موسی وویل: اغلی ستا پښه اوس څنگه ده انا جانی
په لرگو کی در وتړل،

لیزا خپله پښه وکتل او د ارامی احساس یی وکړ او
ویویل: اوه دا خو ډیره سمه سویده لکه چی ستا د انا په
لاسو کی جادو دی،

موسی موسکی سو او ویویل: انا ویل چی باید ته یو څو
ورځی ونه گرځیری ځکه هسی نه د پښې هډوکی دی
تور سی،

لیزا وویل: سمدې نه پر گرځم،

بیا موسی وویل: اغلی د سهار د جماعت وخت دی زه
باید ولاړ سم ما تاسو ته ستاسو د اړتیا وړ شیان دلته
ایښی دی،

لیزا وویل: مننه کوم ستاسو د همکاری څخه تاسو زما
سره زیات په تکلیف سواست،

موسى وويل: نه د منى وړ نه ده ته خو زموږ ميلمه يې او موږ د ميلمنو زيات احترام کوو او ميلمه د خداى تعالى رحمت گڼو،

وروسته موسى د مسجد په لور روان سو او په ليزا پسې يې دروازه وتړل، ليزا پر کت هم هغسې پرته وه او د کور او والدينو په فکرونو کې پوبه سوه څه وخت وروسته ليزا د موټرانو اوازونه او د خلکو ږغونه واوريدل دا ډيره وارخطا سوه او د کته پورته سوه کرار کرار د دروازې پر طرف رهي سول چې وگوري چې څه پيښه ده کله چې دروازې ته ور ورسيدل نو د دروازې په يو سوري کې يې دباندې وکتل نو ويليدل چې دوشمنان د وسلو سره ولاړ وه موټرونه يې شاوخوا درولې وه، ليزا ډيره وارخطا سوه خو ږغ يې نه کوي او هغو ته يې کتل څه وخت وروسته د يو کوره څخه د دوشمنانو مشر راووتی او د نورو دوشمنانو سره ولاړ وو چې په دې وخت کې د ليرې ځای څخه موسى هم رابنکاره سو او د دوشمنانو پر طرف را روان وو کله چې هغو ته را ورسيدی نو موسى د دوشمنانو د مشر سره روغبر وکړ او د هغه لاس يې ور بنکول کړ د دوشمنانو مشر موسى په غبرگي ونيوی او پر تندي يې

بنکول کر، په دی سره لیزا نوره هم وارخطا سوه فکر
یی کاوه چی موسی هغوی ددی لپاره راغوبنتی دی چی
دا هغو ته په لاس ورکی نو یی تر سترگو اوبنکی را
وبهیدلی او پیره نا امیده سوه خو بیا یی هم موسی او د
دوبنمنانو مشر ته کتل موسی او هغه بانډار سره کاوه
خو دا د هغو په خبرو نه پوهیده د دوبنمنانو مشر موسی
ته وویل: موسی ستا مکتب څنگه دی؟

موسی وویل: بڼه دی کاکا په اخته یم،

لیزا فکر کاوه چی دوی ددی په باره کی سره گډ دی خو
څو دقیقې وروسته د دوبنمنانو مشر د موسی څخه خدای
په امانی واخیستی او ولاړل،

موسی چی کله د لیزا د کور وخوا ته وکتل نو داسی ورته
معلومه سوه چی لیزا ده ته کتل خو وروسته موسی د
همهغه دوبنمن کورته ننوتی او څه وخت وروسته بیرته
راووتی او د لیزا د کور پر خوارهی سو او په یو لوبنی
کی یی د لیزا لپاره شیدی را اخیستی وی کله چی یی د
کور دروازه خلاصه کړه او د لیزا و خونې ته ور ننوتی
نو لیزا د خونې په پای کی ناسته وه ژړل یی او چاکو
یی په لاس کی د لیری څخه د موسی پر طرف نیولی
وو،

موسى حيران سو او ويويل: څه پيښه ده اغلى؟
ليزا په ژړا وييل: ما په تا باور وكي خو ته هم زما
دوبنمن يي ته به هم ما ووژني،
موسى موسكى سو او ليزا ته يي وييل: اغلى كه ما ته
وژلاى نو مخكى به مې لا وژلې واى نو بيا مې دلته
ولى راوستلى؟
ليزا وييل: ما ته وليدلى چي د دوبنمنانو د مشر سره
ولاړ وي،
موسى موسكى سو او ويويل: اغلى پر يو چا داسي ژر
قضاوت مكوه ته راسه اول دا شيدى وڅيښه انا جاني
درته را استولى دى بيا به وروسته خبرى كوو،
ليزا وييل: ايا ته ماته په دا شيدو كى زهر راكوى او
مړه كوى مې،
موسى موسكى سو او د شيدو لوبنى يي پر سر پورته
كړ او د هغه څخه يي څو غړپه شيدې وڅيښلى وروسته
يې لوبنى كښينوى او د ليزا پر طرف ور رهي سو د
هغى څخه يي چاكو واخيستى او ويغورځوى او بيا يي
ليزا په غير كى راپورته كړه او پر كټ يي كښينول او

ورته یی وویل: ما نه وه درته ویلی چی پر دا پښه تگ
مکوه؟

لیزا وویل: هیله کوم ما بیرته خپلو ملگرو ته بوځه،
موسی وویل: اغلی لار ډیره خطرناکه ده د دوبي موسم
دی د وسلوالو فعالیتونه زیات سویدی پر هر کونج
وسلوال ولاړ وی ته د دوبي تر ختمیدو پوری همدلته
پاته سه زه وعده در سره کوم چی زه دی تر خپلو ملگرو
ور رسوم،

وروسته یی لیزا ته شیدی ورکړی او هغې وڅیښلی
موسی د هغې په سترگو کی خپلی سترگی ښخی کړی
وی، کله چی لیزا ارامه سوه نو موسی وویل: هغه سړی
جمال نومیری زما اکا دی د وسلوالو مشر دی ما هغه
ته ستا په اړه هیڅ نه دی ویلی او نه هم هیڅکله ورته
وايم او تر څو چی زه ژوندی یم تاته به هیڅوک لاس
هم نه دروری،

لیزا وویل: که ستا اکا خبر سو نو هغه به هتماً ما مړه
کی،

موسی وویل: چی زه در سره یم د هیچا څخه مه بیریره
اغلی،

د ليزا زړه تسکين او آرام پيدا کړ او بيا يې موسی ته وويل: زما نوم ليزا ده ليزا سميت د امريکا اوسيدونکی يم،

موسی وويل: زما نوم موسی دی او ددی بنکلی کندهار اوسيدونکی يم،

ليزا وويل: تاسو انگلیسی څنگه زده کړی؟

موسی وويل: ما د انگلیسی کورسونه ويلي دي او ما ټولې زده کړې په ښار کې کړيدي کله چې فاريغه سوم نو می خپل کلی ته بیرته راغلم تر څو دلته خپلو کلیوالو ته خدمت وکړم او اوس دلته د کلی کوچنيانو ته سبق وایم،

ليزا وويل: په کور کې څوک او څوک یاست؟

موسی وويل: زه، انا جانه می، شوخک زبیر پنځه اکاگان می او د هغوی میرمنی او اولادونه،

ليزا وويل: او ستا مور او پلار ایا هغوی ستاسو څخه جلا دي؟

موسی سره ساه و ایستل او وويل: هغوی په دی دنیا کې نسته،

ليزا وويل: اوه بڅښنه غواړم خو هغوی څنگه مړه سول؟

موسی وویل: زه کوچنی وم چی هغوی بنار ته تلل چی
موتر یی پر بم برابر سو او دواړه مړه سول زه د هغو
یوازینی زوی وم بیا زما پالنه زما انا وکړه په کوچنیوالی
ما او انا بنار ته ولاړو تر څو زه هلته زده کړی بشپړی
کړم کله چی می زده کړی بشپړی کړی نو بیرته راغلو
کلی ته،

لیزا وویل: او دا ستا اکا دی ولی په وسلوالو کی دی؟

موسی وویل: نه پوهیږم زه او انا می د هغه سره چندانې
کار نه لرو او نه هم زیاتې خبرې ور سره کوو دی
یوازی دلته په دوبي موسم کی راحی زیاتره وخت نه
وی پر کور،

لیزا وویل: ایا ته به ما خپلو ملگرو ته بوخی؟

موسی وویل: هو زه وعده در سره کوم چی لاری سمی
سی زه دی تر خپلو ملگرو هتماً ور رسوم،

څو ورځې تیری سوی د لیزا پښه څه ناڅه سمیدل موسی
او د هغه انا دواړو د لیزا څخه پیره بڼه څارنه کول
موسی به په خپل لاس لیزا ته ډوډی ورکول لیزا د هغو
څخه پیره خوشحاله وه هره ورځ به موسی د هغی د
پښی په خاطر گرځول تر څو یی پښه ژر سمه سی د

خو ورخو وروسته د ليزا پښه جوړه سوه او اوس نو دا داسې سوي وه لکه دا چي د موسي او د هغه د انا خپل قريبه او خپله وي د موسي اخلاقو د ليزا زړه وړي وو، يوه ورخ ليزا و موسي ته پيسي ونيولي او ورته يي وويل: موسي زما دريشي زياته خيرنه سویده او زه نور کالي هم نه لرم دا پيسي واخله او ماته يو جوړه کالي راوړه،

موسي وويل: ليزا تاسو زموږ ميلمنه ياست او موږ د ميلمه څخه د څه په بدل کي پيسي نه اخلو سمدې سبا به زه بازار ته ولاړ سم او درته را به يي وړم،

کله چي سبا سو نو موسي بازار ته ولاړي چي د ليزا لپاره دريشي واخلي خو لکه څنگه چي دا يو صحرايي بازار وو نو د کندهاري او صحرايي کالو ماسيوا نور څه نه وه پکښي نو يي يو کندهاري ډوله کالي ورته واخيستل او ورته يي راوړل او ليزا ته يي ورکړل او ورته يي وويل: ليزا دا ستا کالي دي خو هو خاندی به نه باندی ځکه چي دا صحرايي ډوله کالي دي دريشي مي نه کړه پيدا،

کله چی لیزا هغه وکتل نو ډیر یی خوښ سوه او موسی
ته یی وویل: واه دا خو ډیر ښکلی کالی دی زما ډیر
خوښ سوه،

موسی وویل: رښتیا؟

لیزا وویل: په رښتیا چی زیات می خوښ سوه ته دلی
انتظار سه زه به حمام وکم او دا کالی به واغوندم،
موسی وویل: سمده ورسه مهربانی،

لیزا ولاړل او هغه کالی چی موسی ورته راوړی وه په
خونه کی یی واغوستل څه وخت وروسته راووتل موسی
چی کله هغه ولیدل نو د کوه قاف د شاپیری پخیر ښایسته
سوې وه د موسی سترگی د هغې څخه هیڅ نه اوبنتی
کله چی لیزا و موسی ته راورسیدل نو هغه ته یی وویل:
موسی زه څنگه ښکارم؟

موسی د هغې په ښکلی څیهره کی ډوب وو او د لیزا
خبری یی نه اوریدلی بیا لیزا ورته وویل: موسی زه
څنگه ښکارم؟

خو موسی د لیزا په ښکلی څیهره کی همغسی غرق وو
نو ځکه یی د لیزا خبری نه اوریدلی لیزا د هغه سترگو

ته لاس و بنوروی او ورته یی وویل: موسی صاحب
چیرته غرق یی،

موسی یو دم په هوبن کی رالی او ویویل: ډیره بنگلی
معلومیری،

او بیا موسی وویل: لیزا انا خپل کورته غوښتی یی نن
انا جانی تاته میلمستیا کړیده ټول تللی دی انا جانه یوازی
ده په کور کی راځه چي ورسو،

لیزا وویل: سمدہ درځه،

موسی د هغی پر سر پورنی ور واچوی او د انا د کور
پر خوا رهی سول کله چی هلته ورسیدل نو انا هغو ته
په انتظار وه کله چی لیزا کورته ور ننوتل نو انا ته
داسی بنگاره سول چی گواکی شاپیری یی په کور ور
ننوتل انا د هغی په لیدو زیاته خوشحاله سوه او موسی
او لیزا ته یی وویل: دواړه هلته په دروازه کی ودریری
زه ځم اشپزخانی ته بیرته ژر راکم تر څو چی زه نه یم
راغلی رانسی کورته،

لیزا حیرانه سوه چی انا څه وایی بیا موسی د انا خبری
هغی ته ترجمه کړی، څه وخت وروسته انا د اشپزخانی
څخه راووتل او یو لوبنی یی په لاس کی وو چی اور

پکبني کي وو کله چي ليزا ته را ورسيدل نو د هغي
مخته يي اور ونيوي او سفلني يي ورته دود کړل، ليزا
حيرانه وه خو موسي هغي ته وويل: ليزا زموږ يو دود
دا دی چي يو څوک بسايسته ووينو نو هغه ته دا سفلني
دود کوو، وروسته انا ليزا تر بارخو ونيول او ورته يي
وويل: ماشاءالله پيره بنکلي معلوميري د بدو سترگو دی
په امان يي،

ليزا انا ته موسي موسي کيدل او د هغي په غير کي
ورغل او انا يي تينگه په غير کي ونيول او تر سترگو
يي اوبنکي راغلي انا د هغي اوبنکي پخپل لاس ور پاکی
کړي او ورته يي وويل: اوه زما لورکي ولي ژاري رايه
لوري ژاره مه ته رايه زه تاته نن څه شي در پخوم موږ
به په دواړو د چرگ غوښي او وريجي پخي کړو،

موسي موسي سو او ليزا ته يي وويل: ليزا انا وايي
چي ته به نن زما سره اشپزي کوي،

ليزا موسي سوه او ويويل: ولي نه،

انا و موسي ته وويل: موسي زويه ته ورسه ليزا لورکي
ته د باغو څخه تازه او خواږه انگور راوړه،

د موسی زړه د لیزا څخه نه تلی په زړه نازړه یی وویل:
سمده انا جانی،

موسی په ځغاسته د کوره ووتی چی بیرته ژر راسی د
باغو پر طرف ولاړی،

انا او لیزا دواړه یوازی سره پاته سول انا د موسی په
زړه پوهیدل چی د هغه د لیزا سره مینه پیدا سویده
وروسته انا د موسی و طرف ته کتل او لیزا ته یی په
اشارو سره وویل: موسی زما د زوی دی پیر
کوچنی وو چی را پاته سو پیر راباندی گران دی پیر
بڼه هلک دی،

لیزا د انا په خبرو نه پوهیدل خو د هغی په اشارو پوهیدل
لیزا وویل: موسی بڼه هلک دی هغه ما ته ټوله کیسه
کریده پیر بڼه هلک دی هغه ما ته نوی ژوند راکی،

انا هم د لیزا په خبرو نه پوهیده خو دومره پوهیده چی
لیزا هم د موسی صفت کوی بیا انا وویل: لوری زه
موسی ته د پیر وخت راهیسی گورم چی هغه تل داسی
ژوند کوی لکه هغه چی د یو چا په تمه وی خو د کله نه
چی ته راغلی یی نو د هغه دا تمه لیری سویده فکر کوم
هغه ستا سره مینه کوی،

انا د موسیٰ د مینی خبره لیزا ته په رسم کی تشریح کره
لیزا څه ناڅه پوهه سوه چی د انا مطلب مینه ده لیزا
غوبنټل چی یو څه وواپی خو په دی وخت کی موسیٰ
راغلی کورته او ډیر ستړی سوی وو او انا ته یی وویل:
انا انگور می راوړل بڼه خواږه انگور دی د دوو خوږو
انجونو لپاره،

انا موسکی سوه او ویویل: چپ سه بی شرمه،

ډوډی تیاره سوه کله چی سترخوان اوار سو او ډوډی
شروع سوه نو انا په خپلو لاسو لیزا ته ډوډی ورکول
وروسته موسیٰ په خواشینی سره انا ته وویل: انا دا څه
کوی د کوچنیوالی څخه تر اوسه پوری دی ماته په خپلو
لاسو ډوډی راکول او اوس یی دپته ورکوی؟

انا وویل: بس ده دا شل کاله می تاته ډوډی په خوله کی
درکول اوس می دا ده لور پیدا کره اوس یی دپته ورکوم،
موسیٰ لیزا ته وویل: اغلی انا دا شل کاله کیری چی ماته
یی په خوله کی ډوډی راکول خو نن چی ته راغلی نو
انا زه پرینوولم او تاته یی ډوډی درکړل،

لیزا موسکی سوه او ویویل: بس ده ته خو نور کوچنی
نه یی،

موسى وويل: نو ته کوچني يى چى د انا د لاس خوراک کوى؟

ليزا موسكى سوه او ويويل: هو کوچني يم،

انا غوبنټل چى ليزا ته گوله ورکى خو موسى د انا لاس ټينگ کړ او غوبنټل يى چى د انا د لاس گوله وخورى خو ليزا هم د انا لاس ټينگ کړ او د دواړو سره مقابله سوه دواړو د انا د لاس گولى ته خوله ور نيړدى کول چى په دى وخت کى د دواړو سرونه سره وموبنټل او وجنگيدل موسى گوله پريينوول او ليزا ژر هغه په خوله کړه او موسكى موسكى کيده او موسى ته يى وويل چى در څخه ومى گټل،

وروسته کله چى ډوډى وخورل سوه نو انا موسى ته وويل: موسى زويه ته ورسه هغه انگور راوړه،

موسى انگور راوړل او د ليزا مخته يى کښينوول ليزا وويل: ما د کندهار د انگورو صفتونه زيات اوريدلى دى خو خورلى مى نه وه دا دى نن تا راته راوړل،

وروسته ليزا کندهارى انگور وخورل د څه خوړولو سره يى وويل: واو څومره چى مى يى صفت اوريدلى وو تر هغه زيات خوند کوى،

جمال په خپل مرکز کی وو چی د لیزا پر ډلی حمله کونکي راغلل او ویویل: مشره مورن چی پر کومو موټرانو حمله کړی وه په هغه ورځ زمورن یو ملگری ورک سوی وو مورن فکر کاوه چی هغه د غنیمت مال غلا کړیدی او وړیدی خو مورن هلته زیاتی څیرنی وکړی خو داسی نه معلومیده چی هغه دی تبتیدلی وی خو هلته مورن یو بل څه پیدا کړه،

جمال وویل: څه څه مو پیدا کړه؟

هغه وویل: مشره مورن هلته د یو پوځی د بوتو پلونه پیدا کړل چی د هغه ځایه د کلی پر طرف راغلی وو خو بیرته نه وو تللی،

جمال ډیر حیران سو او د خپله ځایه ولاړ سو او ویویل: تاسو مطمئن یاست چی هغه بیرته نه وو تللی؟

هغه وویل: هو مشره مورن باوري یو چی هغه بیرته نه دی تللی،

جمال وویل: ورسی څیرنه پسی وکئ او په اړه یی معلومات پیدا کئ،

هغه وویل: سمده مشره،

ماښام سو ليزا او موسی د انا د کوره څخه د خپل کور پر طرف رهي سول پر لاری تاریکه وه ليزا بیریدل نو ځکه یی خپل لاس د موسی په لاس کی ورکړ موسی چی د هغی لاس په لاس کی ولیدی نو حیران سو او د ځانه سره موسکی سو او د ليزا لاس یی ټینگ کړ څه وخت وروسته کورته را ورسیدل ليزا پر خپل کت پریوتل او موسی د دروازی و خواته پریوتی شپه نیمایی سوه ليزا بیده سوی وه خو څه وخت وروسته یو دم را پورته سوه او یوه لویه ناره یی وکړه موسی هم راکښینستی او د ليزا پر طرف یی ور وځغستل موسی چی ليزا ته کله نیردی سو نو ليزا ژر هغه په غیر کی ټینگ و نیوی ليزا پیره وارخطا وه خو موسی د هغی پر سر لاس ور تیروی او ډاډگیرنه یی ورکول کله چی ليزا یو څه ارامه سوه نو موسی ورته وویل: هیڅ خبره نه ده ارامه اوسه بد خوب دی لیدلی دی،

ليزا وویل: هو همداسی ده،

وروسته موسی و ليزا ته وویل: ليزا پر راسته اړخ پریوځه او راسته لاس تر راسته باړخو لاندي که،

ليزا هم همداسی وکړه خو په چپه لاس یی د موسی لاس ټینگ نیولی وو او بیده سوه، موسی تر سهاره همداسی

د ليزا بغلته ناست وو چي د سهار اذانونه شروع سول او ليزا راکنينستل ډير د خوشحالي او ارامي احساس يي کاوه ويليدل چي ددي لاس د موسي په لاس کي وو او موسي ددي پر کت سر ايښي وو او بيده سوي وو خو د ليزا د لاس په بنوريدو راکنينستي کله چي يي ليزا ته وکتل نو موسکي سو او د ليزا پر تندي يي لاس ونيوي چي د هغي خو به تبه نه وي بيا يي ليزا ته وويل: ته اوس څنگه يي ايا بيا خو به دي بد خوب نه يي ليدلي؟

ليزا موسکي سوه او ويويل: نه نه تا خو ماته داسي جادوگري طريقه د خوب راوبنول چي هيڅکله مي داسي ارام او استراحتمند خوب نه وو کړي،

موسي موسکي سو او ويويل: ليزا دا زما طريقه نه وه او نه هم جادوگري طريقه وه بلکي دا زمورن پيغمبر ﷺ څوارلسوه کاله مخکي مورن ته راښولي ده چي بايد داسي بيده سو نو د هر بد خوبه او د بدن د ډول ډول ناروغيو څخه به خلاص يو،

ليزا وويل: ايا ستاسو پيغمبر ساينسپوه وو،

موسي وويل: نه د هغه خو ليکل لانه وه زده خو الله ﷻ ډير زيات علم ورکړي وو چي د نن عصر ټول ساينسپوهان ورته عاجزه دي،

بیا موسی وویل: لیزا د سهار د لمانحه وخت دی زه به
مسجد ته ولاړ سم،

لیزا وویل: سمده خو ژر بیرته راسه سمده؟

موسی وویل: انشاءالله ژر راحم،

موسی ولاړی د سهار لمونځ یی ادا کړ خو چی کله بیرته
راتلی نو زبیر په لاره کی گین کوی کله چی یی موسی
ولیدی نو یی ورته وویل: استاذه استاذه راسه زما سره
گین وکه،

موسی ورته وویل: زه نه یم فاریغه په کار اخته یم،

زبیر وویل: راسه استاذه نو،

موسی وویل: نه می درته وویل چی کار لرم،

زبیر وویل: استاذه راحی که مور ته د عسکر خاله دا
ووايم؟

موسی حیران سو او زبیر یی تر غوږ و نیوی او ورته
یی وویل: بی عقله استاذ ته اخطار ورکوی داسی به دی
ووهم،

زبیر وویل: استاذه بل څوک نسته چی زما سره گین
وکړی ته یی راسره وکه نو هیله کوم استاذه،

موسى وويل: زويه خاله دى ماته په انتظار ده زه هغى
ته ورځم،

زبير وويل: استاده زه به هم در سره ولاړ سم بره به
هله گين وكو،

موسى وويل: خو زويه بيا خاله په عذابوى ته خو ډيره
شوځى كوى،

زبير وويل: نه يى كوم استاده وعده ده،

موسى وويل: سمدۀ راءه،

وروسته موسى زبير پر خپلو اوږو كښينوى او د كور
پر طرف رهي سول په لاره كى زبير و موسى ته وويل:
استاده پر تا خاله گرانه ده؟

موسى موسكى سو او ويويل: هو زويه،

بيا زبير وويل: ډيره درباندى گرانه ده،

موسى وويل: هو ډيره،

زبير وويل: استاده هغه نور زموږ سره اوسيرى هغه
خو به نه ځى؟

موسى سره ساه و ايستل او ويويل: كاش چى زويه هغه
زموږ سره پاته كيدى سواى،

زبير وويل: استاذہ زه هغي ته وايم چي زمورن سره پاته
سي زه به هغي ته د کور سودا هم راوړم،

موسى موسكى سو او ويويل: زويه ته درس ووايه بره
به خاله پاته سي که ته درس ونه وايي نو خاله بره ځي،

زبير وويل: سمدہ استاذہ زه سبق وايم خو ته خاله ته
ووايه چي زمورن څخه دي نه ځي،

موسى وويل: سمدہ زه به ورته ووايم،

موسى و زبير ته وويل: ته ورسه د انا څخه و خاله ته
شيدې راوړه زه به خاله د خوبه راويښه کم،

زبير وويل: استاذہ خاله تر اوسه بيده ده هغي لمونځ نه
دي کړي؟

موسى موسكى سو او ويويل: نه زويه لمونځ يي وکي،

زبير وويل: نو تر لمانځه وروسته څوک کله بيديري زما
مور او انا چي لمونځ وکي بيا قرآن شريف وايي او خاله
بيديري؟

موسى موسكى سو او ويويل: ته ورسه زويه خاله ته
شيدې راوړه،

زبير ولاړی د انا کورته انا قرآنکریم وایه زبیر د انا
لاس ور بنکول کړ او ورته یی وویل: انا استاذ ویل چی
د خاله لپاره شیدې راکه،

انا ورته وویل: ته یو گوری صبر وکه زه به دا یو خو
ایتونه ووايم،

زبير وویل: سمدې انا خو لږ ژر کوه ما و خاله او استاذ
بره گین کوو،

انا وویل: سمدې زویه،

انا چی کله د قرآنکریم تلاوت وکړ نو زبیر ته یی وویل:
راخه زویه زه به شیدې در پخی کم،،

زبير هم د انا سره رهی سو کله چی انا شیدې پخولي
زبير ورته وویل: انا پر تا خاله گرانه ده؟

انا وویل: هو راباندی گرانه ده،

زبير وویل: استاذ هم ویل چی خاله پر ما ډیره گرانه ده،
انا موسکی سوه او ویویل: څه وخت یی وویل؟

زبير وویل: سهار یی وویل ویله یی چی خاله پر ما
ډییبییره گرانه ده،

شیدی پخی سوی انا په یو لوبنی کی هغه د زبیر په لاس
ورکړی زبیر هم شیدی د موسی کورته ویوری لیزا د
زبیر په لیدو ډیره خوشحاله سوه او هغه یی خپل بغلته
کښینوی،

موسی زبیر ته وویل: زبیر تا سهار چاوی وڅینلی؟

زبیر وویل: هو استاذه بابا زما مور ته کیک راوړی وو
هغه می هم وخورئ،

موسی وویل: نو کیک دی یوازی وخورئ ما او خاله ته
دی نه راوړئ؟

زبیر وویل: خو هغه بابا زما مور ته راوړی وو زما
مور ماته لږ حنی راکی،

لیزا موسی ته وویل: تا او زبیر څه سره ویل؟

موسی وویل: ما ده ته وویل چی تا د سهار چاوی
وڅینلی ده ویل هو ومی څینلی وای زما پلار زما مور
ته کیک راوړی وو هغه می هم وخورئ ما ویل یوازی
دی خورئ ما او لیزا خاله ته دی نه راوړی ویل هغه
زما پلار زما مور ته راوړی وو،

لیزا ددی خبرو په اوریدو ډیر وخنډل او زبیر یی پر مخ
بنکول کړ، کله چی د سهار ناشته خلاصه سول نو

موسى ليزا او زبير په كور كې گين شروع كړ دوى گين سره كاوه چې څه وخت وروسته دروازه وټكيدل موسى دروازي ته ورغلى د دروازي په يو سوري كې يې دباندې وكتل چې څوك دى نو ويليدل چې انا دروازه ټكول، موسى و انا ته دروازه ور خلاصه كړه د ټولو سره تر روغبر وروسته انا زبير او ليزا ته اشاره وكړه چې تاسو ورسې گين مو وكې او موسى ته يې وويل چې ته زما سره كښينه، موسى د انا سره كښينستې خو فكر يې په ليزا كې وو او هغې ته په كتو موسكى موسكى كيدى او پير خوشحاله وو انا په لومړي ځل د موسى په سترگو كې دومره زياته خوشحالي وليدل نو يې موسى ته وويل: زويه يو پوښتنه در څخه وكم؟

موسى وويل: هو انا جاني،

انا وويل: ايا ته د ليزا سره مينه كوى؟

موسى موسكى سو او وويل: انا جاني دا تاسو څه وايست؟

انا وويل: زويه ما ستا په مخ او سترگو كې په لومړي ځل دومره زياته خوشحالي وليدل او دا خوشحالي تاته ليزا در كړيده نو ووايه ايا ته د هغې سره مينه كوى؟

موسى موسكى سو او ويويل: نه انا جاني داسى خبره نه ده،

انا وويل: زويه ته د پنحو كالو وى چى ماته را پاته سوي او تر دا شلو كالو پوري ما رالوى كرى زه ستا په هر حركت او هر چلند بڼه پوهيرم زه پوهيرم چى ته ماته درواغ وايي خو زه غواړم ستا له خولى رښتيا واورم ايا ته د ليزا سره مينه كوى؟

موسى خو شيبى چپ وو او بيا يى وويل: هو انا جاني زه د ليزا سره ډيره مينه كوم،

انا موسكى سوه او ويويل: ايا تا هغې ته ويلي دى چى ته مينه ور سره كوى؟

موسى وويل: نه انا جاني نه دى مى ورته ويلي،

انا وويل: نو ولى نه ورته وايي چى ته د هغې سره مينه كوى؟

موسى وويل: انا جاني ليزا زمورن ميلمنه ده او مورن د هغې څه ناڅه خدمت وكړ اوس كه ما هغې ته د مينى وويل نو دا به دا فكر وكړى چى مورن د هغې څخه د احسان بدله اخلو او دا فكر به هم وكړى چى زه د هغې د مجبورېته گټه اخلم او زه دا نه غواړم انا جاني،

انا وويل: زويه په مينه كى احسان نه خاييرى او نه هم
مينه چاته دوهمه موقع وركوى ته موقع لرى چى ورته
ووايى،

موسى سره ساه و ايستل او ويويل: نه انا جاني زه نه
غواړم د پلار او د نيكه دود او دستور وړ بدنامه كم
زموږ نيكه گانو د ميلمه ډير احترام كوى موږ يى هم
كوو ليزا زموږ ميلمنه ده او ميلمنه به وى زه نه غواړم
چى د هغى د مجبوريه گټه پورته كم،

انا وويل: زويه نور نو ستا خوبنه ده چى هر څه كوى
ستا خوشحالى زما خوشحالى ده او زه ستا خوشحالى په
ليزا كى وينم بى ليزا به ستا ژوند نيمگړى وى،

وروسته انا د ليزا څخه خداى په امانى واخيستى او
ولاړه،

وسلوالو د پاته سوى پوځى په پلونو پسى څيرنه كول
چى كرار كرار هغه كندى ته را ورسيدل چيرى چى
ليزا تپي پرته وه وسلوالو د كندى پر شاوخوا وكتل تر
څو معلومه كړى چى دا پوځى چيرى تللى دى يو وسلوال
خپل مشر ته وويل: مشره د دوښمن پلونه تر دى حايه
پورى سته خو نور نه معلوميرى چى كومى خواته تللى
دى،

مشر په درد سره ورته وویل: په هوا سوی به وی،
تول په خندا سول مشر په درد سره ورته وویل: چپ
سی بی عقلا نو ونیسی معلومه کی چی دا پوځی چیری
تلی دی په محکه خو نه دی ننوتلی،

تر ډیر وخت وروسته یو وسلوال وویل: مشره شاوخوا
نور ددی پوځی پلونه نسته خو دی کندي ته د یوه کوچنی
پلونه او د یوه غټ سړی پلونه راغلی دی او خاص ددی
پوځی تر حایه پوری شاید په دی دوو کسانو کی چم
وی،

مشر وویل: معلوم کړی چی دا کوچنی او دا سړی کومی
خواته تلی دی؟

وسلوالو بیا څیرنه شروع کړی چی معلومه کړی چی دا
د کوچنی او د دا سړی پلونه چیری تلی دی تر ډیر
وخت وروسته یو وسلوال و مشر ته وویل: مشره د دا
کوچنی او د دا سړی پلونه د مشر جمال صاحب د کلي
خواته تلی دی،

د وسلوالو مشر جمال ته وویل: مشره د هغه پوځی
پولونه مو نه کرل پیدا خو هغه حای ته چی دا پوځی

پکبني وو د يوه کوچني او د يوه لوی سړی پلونه راغلي
وو،

جمال وويل: ايا تاسو د هغه کوچني او د هغه سړی پلونه
وڅارل چي چيري تللي وه؟

مشر وسلوال وويل: هو مشره هغه مو معلوم کړه هغه
ستاسو د کلی خواته تللي وه،

جمال ډير حيران سو او بيا يی وويل: دا څه وايست؟

مشر وسلوال وويل: رښتيا وايو مشره که ستاسو اجازه
وی مور به ستاسو کلی تلابني کړو؟

جمال وويل: سمده سبا ته کلی ټوله تلابني کوو ټول اماده
سی،

ټولو وسلوالو وويل: اماده یو مشره،

ماښام چي کله ليزا او موسی ډوډی وخورل نو ليزا
وويل: موسی ستاسو ډوډی زياته خوندوره ده ما ته زيات
خوند راکوی،

موسی موسکی سو او بيا يی په باطني خوابدتيا سره
وويل: يو څو ورځي يی لا ښه ډيره وخوره وروسته خو
بيا ته خپل کور ته ځي او هلته به بيا داسی ډوډی نه
وی،

ليزا وويل: موسی زه چي کله لومړی حل تا دلته راوستلم
نو زما ډير تلوار وو چي بيرته خپلي اډی او کورته
ولاړه سم خو اوس می هيڅ تلوار نه دی اوس می ددی
بنکلی های خخه زړه نه غواړی چي ولاړه سم،

موسی وويل: دا ويل خه فايده ته خو اغسی هم هي،....
سهار سو اذانونه شروع وه موسی د خوبه راکښينستی
اوس پی وکړ او تر لمانځه وروسته پی دعا کوله او
ويويل: یاالله ته خو پوهیږی چي زه د ليزا سره ډيره مينه
لرم خو ددی توان نلرم چي ورته ووايم او نه هم غواړم
ورته ووايم حکه نه غواړم چي ليزا دا ووايي چي ما
ديته د ميني حکه وويل چي ما پر دي احسان کړیدی او
اوس د احسان بدله حنی غواړم او بل دا چي کچیری
هغی وهم منل نو دلته به زما سره دا هيڅکله پر ارامه
نسي پاته جمال کاکا او نور وسلوال به پر دي ژوند اور
کړی یاالله ته ليزا تر خپله کوره پخیر ورسوی هر های
چي دا خوشحاله وی لکه زه چي خوشحاله يم زه د هغی
سره مينه کوم او تل به پی کوم،

سهار وختی موسی د ليزا لپاره د انا له کوره شيدي
راوړی او هغی ته پی ورکړی ليزا موسکی سوه او

ويويل: واه موسی صاحب داسی هره ورخ شیدی خو ما
خپل کور کی هم نه وی خوړلی،

موسی وویل: لیزا دا هم ستا کور دی،

لیزا وویل: موسی زه به هیڅکله ستاسو او د انا جانی دا
مینه هیره نه کم،

موسی وویل: لیزا زه هم د ولسوالی و بازار ته انا ته
څه شیان راوړم ته دلته پاته سه زه بیرته ژر راحم،

لیزا وویل: سمده خو ژر بیرته راحه که نه زما به پیر
نفس تنگ سی،

موسی وویل: سمده ژر راحم،

موسی د بنار پر طرف رهی سو او د کور دروازه یی
د دباندې لخوا څخه قلف کړه کله چي موسی تر کلی
ووتی نو وسلوال هم د کلی پر طرف راغلل په کلی کی
شور ماشور جوړ سو جمال ټولو کلیوالو ته وویل:
کلیوالو د دباندې څخه کلی ته یو چا یو امریکایی پوځی
راوستلی دی او د هغه سره یی مرسته کړیده او په خپل
کور کی یی پټ کړیدی.....، لیزا ددوی ږغ واوریدی
او د خونې څخه ووتل چی وگوره دباندې څه پیښه ده
کله چی یی د دروازی په سوری کی وکتل نو پیر زیات

وسلوال ولاړ دی او مشر یی د کلی خلکو ته اخطار ورکوی لیزا ډیره وار خطا سوه او په ریریدو سوه، بیا جمال وویل .... کچیری تاسو هغه مور ته په لاس را نکر نو د هغه سره سره به تاسو او ستاسو کورنی یو لا ژوندی نه پریردو زه تر شپرو پوری حساب کوم د شپرو تر خلاصیدو پوری باید تاسو هغه ماته تسلیم کړی که نه نو بیا مو د ژوند څخه لاس پر یولی، جمال د یوه څخه حساب شروع کړ د کلی خلک ډیر وار خطا سوه چی دا په څه مصیبت واوښتو هیچا هیڅ هم نه ویل جمال حساب تر پنځو ورسوی خو بیا هم چا څه نه وویل کله چی شپر پوره سوه نو جمال امر وکړ چی کورونه ټول تلابنی کړی وسلوالو د کورونو تلابنی شروع کړی، لیزا د دروازی په سوری کی وسلوال لیدل چی کور په کور یی تلابنی کولی د لیزا بدن د ډیری بیری کار پرینودی او ټول بدن یی ریریدی وسلوال کرار کرار د لیزا د کور خواته را روان وه کله چی وسلوال د لیزا د دروازی خواته را ورسیدل لیزا په یو خونه کی د ریریدلو په حالت کی ننوتل چی ټول بدن یی تر واک وتلی وو وسلوالو د کور دروازه وتکول خو چا نه ور خلاصول وروسته یی قلف ته پام سو یو وسلوال هغه بل ته وویل: ملگریه دا دروازه خو قلف ده څه په وکم؟

هغه بل وسلوال وویل: دروازه ور ماته که،

خو کسان د دروازی په ماتولو اخته سول چی دروازه ماته کری کله چی لیزا د دروازی د ماتولو برغ واوریدی نو نوره هم وارخطا سوه او د ژونده یی امید وختی، وسلوال لا د دروازی په ماتولو اخته وه چی څه وخت وروسته دروازه ماتیدو ته نیردی وه چی د شا د خوا څخه پر وسلوالو برغ وسو چی ودریزی دوی چی کله ورته وکتل نو ویلیدل چی کوچنی زبیر وو خو وسلوالو ورته وویل: څه وایی؟

زبیر ورغلی او د دروازی ومخته ودریدی او وسلوالو ته یی وویل: تاسو دا زما د استاذ د کور دروازه ولی ورماتوی تاسو غله یاست؟

وسلوالو زبیر نه پیژندی چی دا د مشر جمال زوی دی او جمال د نورو وسلوالو سره په خبرو اخته وو د موسی د کور خواته یی پام نه وو، بیا وسلوالو زبیر ته وویل: چپ سه احمقه او لیری سه زموږ د لاری څخه،

زبیر پر دوازه لاسونه نیولی وه او ویویل: نه لیری کیرم تاسو غله یاست زما د استاذ کورته ورخی او غلا کوی ته ورته وگوره اوس مو لا دا دی قلف ور مات کریدی،

وسلوالو ته درد ورغلی او ورته یی وویل: په سمه درته
وايو چی لیری سه زمور د لاری څخه که نه نو د محکی
به دی راوولم،

زبیر وویل: زه هم په سمه درته وایم چی زما د استاذ د
کوره څخه ولاړ سی که نه ډیر به مو ووهم او خلکو ته
به ووايم چی دا غله دی، زبیر په لور اواز ناره کړه:
ایي خلکو اله غله دی غله دی زما د استاذ کور غلا
کوی،

وسلوالو ته درد ورغلی او غوښتل یی چی زبیر په
چپلاخه ووهی چی په دی وخت کی د جمال ورته پام
سو او پر وسلوالو یی رغ وکړ او په درد سره یی ورته
وویل: څه کیسه ده؟

وسلوالو وویل: مشره مور تلابنی کوو دا کوچنی مو دا
کورته نه پریردی،

جمال ورته وویل: تاسو دی نه پیژنم چی دا زما زوی
دی،

وسلوال حیران سول او د جمال څخه یی بڅښه و غوښته
بیا جمال ورته وویل: پریردی دا کور پریردی دا زما د
وراره کور دی ورسی نور کورونه تلابنی کړی،

کله چی وسلوال د موسی له کوره روانیدل نو ډیر
خوابدی سول په عینی حال کی زبیر هغو ته پینې هم
وکړی او زبیر لا هلته ولاړ وو جمال زبیر ته وویل: ما
تاته نه دی ویلی چی د کوره مه راوځه یوازی د موسی
استاذ سره درس ته ځه؟

زبیر وویل: زه د کور ومخته ولاړ وم دا خلک می ولیدل
چی د استاذ د کوره یی غلا کول،

جمال موسکی سو او ویویل: دا غله نه دی زویه دا زما
نفر دی،

زبیر وویل: بابا ته هم غل یی؟

جمال موسکی سو او بیرته پر خپل لار روان سو، څه
وخت وروسته موسی کلی ته را ورسیدی ولیدل چی
ډیر رش او شور ماشور وو د یو کوچنی څخه یی پوښتنه
وکړه چی دا څه پینه وه هغه وویل چی وسلوال راغلی
دی او په امریکایی عسکر پسی تلابنی کوی، موسی ډیر
وارخطا او مخ یی تک سور سو او په ځغاسته د خپل
کور پر طرف رهی سو کله چی خپل کور ته رسیدی نو
جمال ولیدی چی موسی ډیر وارخطا دی او مخ یی تک
سور سویدی جمال ورناره کړه: موسی! موسی!

کله چی موسی ورته وکتل نو جمال اشاره ورته وکړه
چی دلته راسه کله چی موسی ورغلی نو جمال ورته
وویل: موسی ولی داسی وارخطای یی او دا مخ دی ولی
داسی سور سویدی؟

موسی په وارخطایی سره یوار خپل کورته وکتل او بیا
یی جمال ته وویل: لمر زیات وو کاکا ستړی سوم،
جمال وویل: د چا سره خو به دی جنگ نه یی کړی؟
موسی یوار بیا خپل د کور خواته وکتل او بیا یی وویل:
یا کاکا جنگ به ولی کوم،
جمال وویل: چیری تللی وی؟

موسی وویل: انا ته می دوا او د کور سودا راوړل،
جمال څه وخت موسی ته کتل خو موسی به څو څو وار
خپل د کور خواته کتل بیا جمال وویل: زه خبر سوی یم
چی ددی کلی یو سړی د یو تپی امریکایی پوځی سره
مرسته کړیده او هغه یی کلی ته راوستلی دی تا هغه
پوځی یا هم هغه کس نه دی لیدلی؟

موسی وارخطا سو او بیا یی په بند اواز وویل: نه نه
کاکا ما نه دی لیدلی،

جمال بيا ڄه وخت موسیٰ ته ڪتل او بيا يی ورته وويل:
ورڃه پر انا دي می سلامونه وايه،

وسلوال هم ٽول راغلل او جمال ته يی وويل: مشره ٽول
کلی مو تلابنی ڪر خو هيڻوڪ مو نڪر پيدا،

جمال ٽولو وسلوالو ته وويل: درڃي موٽرانو ته مو
وخيري،

موسیٰ د خپل ڪور ومخته تيریدی خو د اکا له بيره خپل
ڪورته نه ولاړی او سيده د انا ڪورته ولاړی خو د
سترگو تر ڪونجانو يی ڪور ته ڪتل ويليدل چي دروازه
ڄه ناڄه ماته سوی وه موسیٰ ڀير وارخطا سو ڪله چي
وسلوال ولاړل نو په ځغاسته ڪور ته راغلی او دروازه
یي خلاصه ڪره ڀير وارخطا وو ڪله چي د ليزا خونی
ته ور ننوتی ليزا هلته نه وه بيا بلی خونی ته ور غلی خو
هلته هم نه وه ڪله چي د خاشو او لرگو خونی ته ور غلی
نو ويليدل چي ليزا هلته په يو ڪونج کی ڀيره وارخطا
ريزدیدونکی ناسته وه ليزا او موسیٰ چي ڪله سره ولیدل
نو ڙر يی يو و بل په غير کی ٽينگ سره ونيول او
دواړو سره وڙرل ليزا موسیٰ ٽينگ نيولی وو په غير
کی او ڙرل يی موسیٰ هم ليزا ٽينگه نيولی وه او ڙرل
یي ڀير وخت يی همداسی په غيره کی سره نيولی وه

خو چي ڪله موسيٰ ڇه ارام سو نو ڄانته متوجي سو چي
ما ڄنگه ليزا په غير کي ونيول نو يي پرينول او د ليزا
ڄخه يي په غير کي د نيولو بڄبنه و غوبننه ليزا هم
حيرانه سوه چي موسيٰ ولي يو دم ليزا د غير ڄخه ليري
کره، وروسته موسيٰ وويل: ليزا هر ڄه سم دي هغوي
ولارل،

ليزا هم ارامه سوه خو موسيٰ چپه خوله د خوني ڄخه
ووتي او ليزا يي يوازي پرينول،

د ليزا د ناول کيسه تر دي ڄايه پوري را ورسيدل د
غونډي گډونوالو د ليزا ناول ته ډير په ڄيروالي غور
نيولي وو بيا ليزا وويل: زه پوهيدم چي موسيٰ زما سره
مينه کول او زما هم د هغه سره مينه پيدا سوي وه خو
په دي هم پوهيدم چي هغه ماته ولي د ميني اظهار نسواي
کولاي ځکه چي هغه نه غوبنل چي زه دا ورته ووايم
چي ته زما ڄخه د احسان بدله غواړي هغه ددي خبري
ڄخه بيريدی خو ما به دا هيڅکله نه واي ورته ويلي
ځکه چي هغه زما سره رښتيني مينه کول ما ځکه نه
ورته ويل چي که زه دده مينه جوړه سوي واي نو دي
به د خپل کورني ڄخه ډير ليري سوي واي او د خپلي
کورني په ضد به دريداي ځکه چي د هغه اکا او نوره

کورنی بیلہ انا او زبیر ماسیوا زما دوبنمان وه ما د
موسی سره مینه په زره کی کول،

مانبام سو موسی تر درختی لاندی ناست او تر سترگو
یی کرار کرار د غم اوبنکی روانی وی لیزا د لیری
حایه خخه موسی لیدی چي هغه په غمو کی ډوب ناست
وو او ژړل یی، خه وخت وروسته انا راغلل او د موسی
پر سر یی لاس ورکبیینوی موسی د هغی په لیدو ژر
خپلی اوبنکی پاکی کړی انا د موسی بغلته کبیینسته او
بیا یی موسی ته وویل: ته ژاری زویه؟

موسی وویل: نه انا جانی هغه می په سترگو کی دوری
ولویدی،

انا وویل: زویه ته بیا ماته درواغ وایی،

د موسی اوبنکی لا پر مخ بهیدی خو انا ته یی وویل: نه
انا جانی کومه خبره نه ده،

انا وویل: زه ستا په هر خه پوهیرم زویه او په دی هم
پوهیرم چی دا اوبنکی د مینی اوبنکی دی او هغه هم په
لیزا پسی بهیری،

موسی خپل غم او اوبنکی کنترول نسوای کړای نو په
ژړا د انا په غیر کی ور ولوید او ډیر یی وژړل او بیا

پی په ژړا وویل: انا زه د لیزا سره ډیره مینه کوم ډیره مینه کوم،

لیزا د لیری څخه موسی او انا ته کتل د هغو په ژبه نه پوهیدل خو مطلب پی ځنی اخیستی چی دوی څه وایی نو ځکه د لیزا تر سترگو هم اوبنکې بهیدلی، بیا انا وویل: زویه ته هغی ته ووايه که هغی در سره ومنل نو تاسو واده سره وکی،

موسی وویل: انا زه لیزا ته د مینی نسو ویلای او نه هم دلته خوشحاله ژوند ورکولای سم هره ورځ به مو داسی په بیره او خطر کی تیریری لکه نن ورځ،

انا وویل: زویه په مینه کی خو دا سختی وی نو او مینان په دی هیڅ پروا هم نکوی زه ورځم او همدا اوس لیزا ته وایم چی ستا سره واده وکی،

انا غوښتل چی د لیزا پر طرف ورسی خو موسی د هغی لاس ونیوی او ورته پی وویل: نه انا زه فکر نکوم چی لیزا دی زما سره مینه کوی او نه غواړم چی لیزا زما په اړه غلط فکر وکی نو هیله کوم انا مه ورځه،

انا بیرته ودریدل او موسی پی پر تندي بنکول کړ او ویزرل بیا پی وویل: زویه خدای پاک ستا څخه ستا تر

ٽولو لويه خوشحالي ستا مور او پلار واخيستل د هغي ورخي راهيسي چي ستا هر خواهيش دي الله زما په سبب در پوره كړيدي تر خپلو ټولو اولادو راباندي گران يي خو نن چي تا زه په دي حالت كي وينم دا نسيم زغملاي ته به تر څو څو داسي يي؟

موسي په ژړا وويل: انا كله چي ليزا كورته ولاړه سي نو څه وخت وروسته به مي ټوله هير سي،

انا وويل: زويه دا ناممكنه ده ستا لپاره زه چي تاته گورم دا درته وايم چي ته به هيڅكله هغه نكي هيره،

موسي وويل: نه انا زه ډير كوښښ كوم چي هيره يي كم،

انا وويل: سمدې زويه څنگه چي ستا خوښه وي هم هغسي وكه،

وروسته انا د خپل كور پر طرف رهي سول او موسي لا هلته تر درختي لاندي ناست وو نيمه شپه سوي وه او موسي پر همغه حاي بيده سوي وو خو ليزا لا ويښه وه كله چي ليزا د موسي طرف ته وكتل نو ويليدل چي هغه بيده سوي وو او تر سترگو يي اوبنكي بهيدلي وي نو

لیزا نیردی ورغل او ورته یی وویل: موسی! موسی!
راخه پر کت دی بیده سه،

خو موسی په خوب کی غرق سوی وو او ولاریدای
نسوای لیزا د هغه تر اوږی لاندی سوه او موسی یی
راپورته کړ تر څو خپل خونۍ ته یی بوخی موسی د
خوبه وو او په ځان نه پوهیدی لیزا هغه د خونۍ پر
طرف روان کړی وو موسی د خوبه وویل: لیزا زه ستا
سره پیره پیره مینه کوم خو دا بدبخته ژوند مو نه
سره یو ځای کوی،

لیزا موسکی سوه خو څه یی ونه ویل او د خونۍ پر
طرف روان وه موسی تر خونۍ پوری همدا ویل چی
لیزا زه مینه در سره کوم لیزا زه مینه در سره کوم، کله
چی کت ته ورسیدل نو لیزا موسی پر خپل کت پریستی
موسی وویل: لیزا ته خو به ما یوازی نه پریږدی هیله
کوم ما یوازی مه پریږده هیله کوم؟

د لیزا تر سترگو اوبسکی راغلی د موسی لاس یی په
لاس کی ونیوی او ویویل: سمدنه نه دی پریږدم،

وروسته موسی بیده سو لیزا غوښتل خپل ځای ته ولاړه
سی خو موسی د هغی لاس په خپل لاس کی ټینگ نیولی

وو او بیده سوی وو لیزا هم د موسی پر کت سر
کبنینوی او بیده سوه،

د سهار اذانونه شروع سوه لیزا د خوبه راکبنینستل او
پر موسی یی هم بزغ وکر کله چی موسی راکبنینستی نو
حیران سو او لیزا ته یی وویل: لیزا زه خو مابنام د
درختی سره ناست وم او هلته بیده سوی وم نو بیا دلته
څنگه راغلم؟

لیزا وویل: ما راوستلی؟

موسی وویل: ربنتیا؟

لیزا وویل: ربنتیا وایم،

بیا موسی وویل: مننه خو ته به راسره ډیره په تکلیف
سوی یی،

لیزا وویل: نه نه هیڅ تکلیف نه وو،

وروسته موسی د سهار د لمانځه په طرف رهی سو،

وسلوالو جمال ته وویل: مشره جالبه ده هغه امریکایی
پوځی هتماً ستاسو کلی ته تللی دی خو څنگه نه سو پیدا
په محکه خو هم نه دی ننوتلی هتماً یو چا یو ځای پت
کړیدی خو ددی کلی څخه نه دی وتلی،

جمال په فکر کی ډوب وو او بیا یی موسی ذهن ته راغلی فکر یی وکړ چی موسی ولی په هغه ورځ ډیر وارخطا وو او د خپل کور وخواته یی ولی ډیر ډیر کتل بیا یی د وسلوال هغه خبره وریاد سوه چی ویلی وه چی مشره د هغه نفر سره چی دا امریکایی یی د ځان سره بیولی دی یو کوچنی هم مرسته کړیده بیا یی زبیر ته پام سو چی په هغه ورځ یی د موسی کورته وسلوال نه پرینوول د جمال شک پر دی سو چی موسی به د هغه امریکایی سره مرسته کړی یی،

څو ورځی تیری سوی جمال به هره ورځ خپل کورته راتلی کله چی به کور ته ننوتی نو د سترگو تر کونجانو به یی د موسی کورته کتل یوه ورځ موسی ورته متوجی سو او فکر یی سو چی جمال کاکا څنگه اوس هره ورځ خپل کورته راځی او ولی زما د کور وخواته د سترگو تر کونجانو گوری نو فکر یی پر دی سی چی جمال کاکا یی پر ده شکی سویدی چی ده د هغه پوځی سره مرسته کړیده د جمال هم ۷۰٪ فیصده یقین پر دی سو چی همدا موسی وو چی د هغه پوځی مرسته یی کړیده، موسی و لیزا ته وویل: لیزا زما اکا پر ما شکمن سویدی چی ما ته د دوی څخه ژغورلی یی ته زما سره راځه د انا

کورته به ولاړ سو هلته بیا کاکا د انا ومخته په ما او تا
هیڅ نسی کوای ته به هلته پته سی تر یوی اوونیه به
هلته یی وروسته زما یو ملگری د بنار څخه موټر راوی
بیا به دی زه په هغه موټر کی خپل اډی ته بوخم،

لیزا په ناخوښی سره ورته وویل: سمد،

وروسته موسی او لیزا د انا کورته ولاړل او انا ته یی
ټوله کیسه وکړه چی کاکا راباندی شکی سویدی انا هم
لیزا د خپل ځان سره وساتل،

څو ورځی تیری سوی موسی په خپل کور کی یوازی
اوسیدی او لیزا د انا سره اوسیدل څه وخت وروسته
موسی د سهار د جوماته راغلی کورته او تلاوت یی
کاوه چي په دی وخت کی د کور دروازه ماته سوه او
مخ پتی وسلوال را ننوتل کورته او د موسی لاسونه یی
د شاه لخوا ور وتړل او ټول کور یی تلابنی کړ موسی
یی ډیر ووهی لیزا مخ پت کړی وو او پر بام ولاړه وه
چی وسلوال یی ولیدل چی موسی وهی لیزا ډیر وژړل
خو هیڅ یی نسوای کولای وسلوالو موسی تر وهلو
وروسته د موټر شاته وغورځوی او د ځان سره یی
بوټلی،

ليزا د بام له سره ژر انا ته راغلل او انا ته يې په ژړا وويل چې موسی يې ووهلی او وسلوالو بوتلی، انا ډيره وارخطا سوه خو د ليزا په خبرو پوه نسوه بيا ليزا په اشاره انا ته وويل چې موسی يې ټينگ ووهلی او وسلوالو د خانه سره يور، انا په خفاسته دباندي راووتل چې ويکتل وسلوال ليري معلوميدل او روان وه د موسی کورته چې يې وکتل نو ويليدل چې دروازه يې ماته سوی وه،

وسلوالو موسی خپل مرکز ته راوستی او پر يو چوکی يې وتړی او وروسته يې سترگی ور خلاصی کړی وصال وليدل چې هغو زبير هم پر يو چوکی کښينولی وو بيا جمال د موسی مخته راغلی او ورته يې وويل: موسی په هغه ورځ مور په کلی کی علان وکی که هر چا د هغه کافر سره مرسته کړی وی مور هغه ژوندي نه پریردو زه پوهيرم چې تا د هغه سره مرسته کړیده راته ووايه هغه چیری دی؟

موسی وويل: کم کافر زه نه يم په خبر،

جمال وويل: موسی مور چې دلته څوک په يو تور راولو هغه به هتماً مور ته رښتيا وایی که نه دومره به يې وډبوو دومره به يې وډبوو چې بيا به د هغه يو هډوکی

هم روغ نسی پاته که څه هم هغه زمور خپل اولادونه یا
هم د کورنی غړی وی نو اوس راته ووايه چی هغه
امریکایی پوځی چیری دی؟

موسى وویل: زه نه یم په خبر کاکا چی هغه چیری دی،
جمال بیا وویل: موسى زه اخیری واری درته وایم راته
ووايه چی هغه چیری دی که نه بیابه دوی دومره شکنجه
درکی چی بیابه په ژوند نسی سم نو هله راته ووايه چی
هغه پوځی چیری دی؟

موسى وویل: کاکا زه نه یم په خبر خو درته ومی ویل،
جمال نورو وسلوالو ته امر وکی چی وهل پر شروع
کړی او تر هغه وخته یی وهی چی حال درته وایی،
هغو وویل: سمدې مشره،

بیا وسلوالو د موسى په وهلو شروع وکړه او ډیر سخت
یی ووهه زبیر د موسى پر خوا ور وځغستل خو جمال
تر لاس ټینګ کړ زبیر هغه وسلوالو ته ور ناره کړه:
ای خره ای خره زما استاذ مه وهه ای خره، جمال هغه
ته پر مخ چکه وکړه او ورته یی وویل چی چپ سه خو
زبیر نه چپ کیدی او د موسى پر طرف یی ور ځغستل
بیا جمال زبیر هم پر چوکی وتړی وسلوالو لا موسى

واهه خو موسی هیخ هم نه ویل وسلوالو موسی ډیر
ووهلی او وهلو ته یی داغسی ادامه ورکړی وه خو
موسی هیخ نه ویل بیا جمال وویل: تاسو ودریری،
هغوی ودریدل جمال زبیر ته وویل: زبیره زویه ته
غواړی چی استاذ دی خلاص کو؟

زبیر وویل: هو هغه ايله کی،

جمال وویل: نو زویه ته راته ووايه تا او استاذ هغه
امریکایی عسکر راوستی کورته؟

زبیر ته د موسی هغه خبره ور یاد سوه چی د عسکر
خاله په بارکی چاته مه وایه نو یی پلار ته په درد وویل:
یا مور نه دی راوستلی،

جمال وویل: نو خو بیا دی دوی استاذ وهی که ته نه
راته وایی راته ووايه نو چی هغه امریکایی عسکر اوس
چیری دی؟

زبیر بیا پلار ته په درد وویل: بی عقله نه می درته وویل
چی نه یم په خبر نو نه یم په خبر،،

جمال وسلوالو ته وویل: راسی زبیر هم ووهی او دومره
یی ووهی چی حال درته وایی،

موسى ڊير حيران سو او وسلوال د زبير پر طرف ور
رهي سول چي هغه ووهي هغو زبير هم ووهه کله چي
زبير په ژړا سو نو موسى د هغه ژړا ونسواي زغملاي
خکه چي هغه به هر وار موسى ته ناري ور وهلي
استاذه! استاذه! استاذه! موسى د زبير ژړا او وهل
ونسواي زغملاي نوي وويل: هو هو ما د هغه سره
مرسته کړيده،

جمال موسى ته نيردي سو او ويويل: ډير بڼه خو اول به
دي راته ويلي واي ايا تا د هغه سره مرسته وکړه او
ودي ژغوري؟

موسى وويل: هو ما وژغوري هغه،

جمال وويل: راته ووايه هغه چيري دي اوس هغه مور
ته را وښيه،

موسى وويل: کاکا چي ټوټه ټوټه مي کوي لا به يي هم
در ونه بنيم تاسو وحشيانو ته،

جمال ته ډير درد ورغلي او موسى يي پر مخ يو ټينگه
چپلاخه ووهه او په درد سره يي ورته وويل: بي عقله
ته مور ته وحشيان وايي تا چي په ښار کي درسونه

وويل ته يي هلته اړولى يي ته نه يي خبر چي مور
.....کوو،

موسى وخنډل او ووييل: تاسو

..... نوبت: د موسى او جمال

تر منځ مناظره د سياسى احتياط په خاطر ليري کړل

سوه .....،

د موسى خبرو لا هم داسي جريان درلودى ټول وسلوال

چپ ولاړ وه ځکه د دوى سره د موسى د خبرو جواب

نه وو په دى وخت کي مرکز ته انا را ورسيدل خو

وسلوالو په دروازه کي انا ته جواب نه ورکوى انا هغه

ټينگ پر مخ په چپلاخه ووهه او ولاړل مرکز ته ننوتل

کله چي يي موسى وليدى چي هغو ټينگ وهلى دى نو

ورغلل او ژر يي لاسونه ور خلاص کړل او بيا جمال

ته ورغلل او ټينگه چپلاخه يي پر مخ ووهه او ورته يي

وويل: د بى عقل زوو! يو يتيم هلک څوک دومره وهى

لاسونه مو مات نسوه لږ دى دا مرو سترگو ته ورور او

ورينداره نه ودريدل،

جمال ووييل: مور ته نه يي خبره چي ده ...

انا ووييل: چپ سه بله خبره لا ونه کي که نه دا ژبه به

دى په دا بيخ کي در څخه پري کم تاسو دى دلته په کم

تور راوستلی دی په داغه تور چی ده د یو مظلوم ټپی
سره مرسته کړیده،

جمال وویل: مور دا مظلومان نه دی دا زموږ د وښمنان
دی،

انا وویل: هغو چی څومره دا هیواد خراب کی تر هغه
لس چنده تاسو خراب کی کم ماینونه او بمونه چی ستاسو
په لاس بنخ سویدی په هغو کی تر دوی زیات زموږ
عام خلک شهیدان سول تا خو د خپل ورور او ورینداری
د مرگه هم عبرت وانه خیستی د هغو گناه څه وه ایا هغه
هم کفار وه؟ بی عقلانو تاسو خو پر عام ولس ژوند حرام
کړیدی حکومت یی جلا پر سر وهی تاسو یی جلا پر
سر وهی،

انا موسیٰ تر لاس و نیوی او ولاړل هیچا هیڅ نسوای
ورته ویلای جمال وسلوالو ته وویل: موسیٰ څاری،

کله چی موسیٰ او انا کورته راغلل لیزا چی کله موسیٰ
ولیدی نو زیات یی پر وژړل بیا انا موسیٰ ته وویل:
زویه نور نو وخت سویدی چی باید لیزا تر خپلو ملگرو
ور ورسوی دپته ووايه چی دوی ورځی وروسته چی ته
کله سم سی نو دا به تر خپلو ملگرو ورسوی،

موسی وویل: انا لار ډیر خطرناکه ده په هر حای کی د ماینو خطر سته،

انا وویل: زویه د لیزا ژوند دلته په خطر کی دی الله مهربان دی هغه مو ساتندویه دی،

موسی لیزا ته وویل: لیزا انا وایی چی زه باید تا نوره تر خپلو ملگرو ورسوم دوی ورخی وروسته به مور روان سو ته دی حان تیاروه،

لیزا په ناخوښه خوله وویل: سمده،

انا د موسی زخمونه ور پانسماں کول او د زخمو په لیدو به یی ژړل موسی و انا ته وکتل او انا یی په غیر کی ونیول او ویویل: انا ته ولی ژاری؟

انا وویل: زویه دا اول وار دی چی ستا پر بدن دومره زخمونه وینم ستا مور او پلار به خومره په تا زهیریری،

موسی وویل: انا زه دی زخمو دومره نه کړم زخمی لکه خومره چی د جمال کاکا خبرو زخمی کړم هغه پردو کسانو ته زما د وهلو وویل ما خو پریرده د کاکا خخه دومره ظالم جوړ سویدی چی هغه پر خپل زوی هم رحم ونه کړ،

مانبام سو ليزا پر ڪٽ ناسته وه او ٿرل يي موسيٰ ورغلي او ورته يي وويل: ليزا ڇه خبره ده ولي ٿاري؟ ليزا وويل: زما په سبب تاته دومره غمونه ورسيدل زما په سبب ستا او د اڪا په مينڇ ڪي مو خوابدتيا راغله،

موسيٰ د ليزا د سترگو څخه په خپل لاس اوبنڪي پاڪي ڪري او ويويل: ليزا ته زما په سبب هيڅڪله خپل خان مه ملامتوه په دي سره زه زيات په تڪليف ڪي ڪيرم او بل دا چي دا زمور ديني او دستوري وظيفه ده چي بايد د مظلوم سائنه وڪرو زه پوهيرم چي ته د غريبي په وجه دلته راغلي وي ليزا ته زما سره وعده وڪه چي ته به ما هيڅڪله نه هيروي،

ليزا وويل: موسيٰ زه به هر ڇه هير ڪم خو تا به هيڅڪله هير نه ڪم،

موسيٰ وويل: ليزا ڪله چي ما درته وويل چي دوي ورڇي وروسته به زه تا تر خپلو ملگرو ورسوم نو ته خوشحاله نسوي معلومه؟

ليزا وويل: موسيٰ زه اوس ددي ڇاي سره عادت سوي يم ددي ڇاي د بنڪلي هوا او بنڪلي دود دستور او خلکو تر تاثير لاندی راغلي يم او اوس دا زما لپاره تر ٿولو

خوشحالترينه حای دی کله چی اول وار راتلم نو تاسو او دا خلک راته ټول ترهگر او وحشيان معلوميدل نه يوازی ما بلکی امریکا کی ټول خلک دا فکر کوی چی د مسلمانانو د هیوادو خلک وحشيان دی ټول ترهگر دی خو چی دلته راغلم هر څه راته معلومه سوه چی څو بدو کسانو د ټولو مسلمانانو رنگ ور بد کړیدی او هغوی یی نړی ته ترهگر معرفي کړیدی خو اصل کی داسی نه ده او دا ماته دلته جوته سوه ستاسو هیواد ډیر بنکلی حای دی دلته هر حای ډیره مینه ده نو حکه می زړه نه غواری چی ولاړه سم،

موسی موسکی سو او ویویل: لیزا دلته ستا ژوند په خطر کی دی ته به هیڅکله هم خوشحالی ونه وینی نو حکه انا وویل چی زه باید تا ژر تر ژره خپلو ملگرو ته ورسوم ته چی هر حای یی او خوشحاله یی نو مور به هم خوشحاله یو،

دوی ورځی تیری سوی او د لیزا د تلو ورځ را ورسیدل موسی و لیزا ته ویویل: لیزا ته دی خپل دریشی واغونده، لیزا ویویل: ولی؟

موسی ویویل: کله چی ته خپلو ملگرو ته ورځی نو هغوی به تا ژر وپیژنی هسی نه هغوی د لیری څخه دا فکر

وڪري چي دا نابلهه ڇوڪ دي او كوم بد عڪس العمل
ونه بنبي،

ليزا هم خپل دريشي واغوستل او د انا ڇخه يي خدای په
اماني واخيستي ڪله چي د انا ڇخه روانيدل نو انا يي
تئينگه په غير ڪي ونيول او ويژرل وروسته انا خپل يو
حجاب ورڪر او ليزا يي پڪنبي پته ڪره انا و موسي ته
وويل: موسي زويه ليزا تر خپلو ملگرو سلامتته ورسوه
خان مڙ ڪه خو چي ڇوڪ ليزا ته لاس هم در ڇخه ور
نه وري، موسي وويل: سمدده انا جاني، ليزا او موسي
پر موٽرسِيڪل سپاره سول او روان سول تر خپل ڪلي
ووتل موسي خپل موٽرسِيڪل ڊير ڇغلوي ليزا موسي
تئينگ نيولي وو او د موسي پر اوڙه يي سر ڪنڀينوي
موسي ڊير د ارامتيا او ميني احساس وڪر ڪله چي ڇه
مخته ولاړل نو يو چا رسي د موٽرسِيڪل ٽاير ته پورته
ڪرل په دي سره ليزا او موسي دواڙه پر محڪه
وغورڇيدل موسي سخت ٽپي سو خو خپل خان يي هير
سو او ژر د ليزا پر طرف ور روان سو ڪله چي هغي
ته رسيدی نو د شا لخوا يو چا په توپڪ ووهه په دي
سره موسي پر محڪه ولويدی خو بيا يي هم د ليزا و
طرف ته ور وڇغستل ڪله چي هغي ته ور ورسيدی هغه

یہ پہ غیر کی و نیول خہ وخت وروسته توپکوالو دوی
دوارہ محاصرہ کرہ لاسونہ او سترگی یی ورتل او
روان یی کرل خو وخت وروسته یو حای ته ورسیدل
کله چی یی سترگی ورو خلاصی کری نو بیا یی د جمال
و حای ته را وستلی وه تولو مبارکی سره و رکولی چی
امریکایی پوخی مو و نیول لیزا ډیر ژرل کله چی موسی
د هغی سترگو ته وکتل نو د هغی مظلومانہ خپهری په
جوش راوستی او په زور سره یی د خپل لاسو رسی
پریکره او پر وسلوالو یی ورو وځستل او د هغو په وهلو
یی شروع وکره ټول ورو سره جنگیدل او هغوی یی ډیر
ووہل کله چی اکا ته ورسیدی نو غوښتل یی چی هغه
هم ووہی خو د هغه د مشرتوب لکبله یی بیرته خپل
لاس و نیوی جمال وویل: ونیسه ومی وهه ولی ودریدی؟
جمال موسی پوری وهی او په زوره یی ورته وویل:
ونیسه ومی وهه وام،

جمال د لیزا پر طرف ورو رهی سو او هغه یی په زور
تر لاسو و نیول او پوری یی وهل او د موسی پر طرف
یی وکتل او ویویل: ددی په خاطر ته زموږ سره
جنگیری د خپل اکا سره؟ جمال بیا د لیزا پر طرف ورو
رهی سو غوښتل یی چی بیا په هغی یو خہ وکری خو

کله چی لیزا ته رسیدی نو موسی پر ور وځستل او جمال یی په زوره لیری پوری وهی او په غوسه یی ورته وویل: پام چی دیته لاس هم ور نه وری،

ټولو وسلوالو د موسی پر طرف ور وځستل غوښتل یی چی هغه ووهی خو جمال ورته وویل: ودریری!!!!!!

ټول ودریدل جمال په غوسه سره د موسی پر طرف ور وځستل او هغه یی ووهی موسی پر محکه ولویدی او بیرته را ولاړ سو جمال بیا پر راغلی او موسی یی بیا پر مخ په سوک ووهی موسی ورته وویل: گوره کاکا د مشرتوب احترام دی کوم ما دیته مه مجبوره کوه چی زه هم لاس دربانندی پورته کم،

جمال بیا هغه ته سوک ورکړ او په درد سره یی ورته وویل: ونیسه ومی وهه ونیسه ومی وهه ونیسه ونیسه،

جمال بیا سوک ورکړ خو موسی ورته وویل: کاکا ما مجبوره کوه چی لاس دربانندی پورته کم،

جمال خپلو وهلو ته ادامه ورکړه غوښتل یی چی موسی ووهی خو موسی د هغه سوک ونيوی او موسی جمال ته پر مخ سوک ورکړ او پوری وهی یی کله چی د موسی او د جمال حملی سره شروع سوی نو لیزا ورغلل

او د دواړو په مينځ کې يې ځان ور واچوی او ويويل:
ودريزئ! ودريزئ! ودريزئ!

موسى او جمال ودریدل بيا ليزا په ژړا جمال ته وويل:
زما په سبب تاسو اکا او وراره په جنگ سره
ولويدلاست، بيا ليزا جمال ته وويل: ايا ته زما وژل
غواړي نو ونيسه ومی وژنه،

جمال د خپل وسلوال څخه توپنچه واخيستل او ويويل:
هو هو زه غواړم تا ووژنم،

کله چې جمال پر ليزا توپنچه نيول په دې وخت کې
موسى د جمال د لاس څخه توپنچه حمله کړه او د جمال
پر سر يې ور ونيول او دا نورو وسلوالو ته يې وويل:
ټول پر خپل ځای ودريزئ! هغوي ټول ودریدل بيا
موسى ورته وويل: وسلې مو پر محکه وغورځوئ،
هغوى نه غورځولئ جمال ورته وويل: وسلې مې پر
محکه کښيردئ، هغوى ټولو خپلي وسلې پر محکه
کښينولې بيا موسى ليزا ته وويل: ليزا درځه دباندې در
ووځه، موسى د جمال پر سر توپنچه ورنیولی وه او
دباندې ووتل وروسته د وسلوالو په موټر کې کښينستل
او جمال يې ليرې پورې وهی او دوی وځغستل وسلوال
هم ژر ژر خپلو موټرانو ته وختل او په دوی پسې روان

سول د شاله خوا يی په موسی او لیزا پسی تکان کول
تر ډیر مزل وروسته د سرک د غاری د پولیسو پوسته
راورسیدل لیزا ډیره خوشحاله سوه او موسی ته یی
وویل: موسی! هلته وگوره د پولیسو پوسته ده
مور به د هغو څخه مرسته وغواړو،

موسی وویل: لیزا هغوی دا مهال نشه وی زموږ سره
هیڅ مرسته نسی کولای،

لیزا ډیره حیرانه سول د موسی او لیزا موټر تر پوسته
تیر سو جمال او د هغه کسانو د شالخوا په پسی وه او
تکان یی پسی کول کله چی هغوی هم تر پوسته تیر سول
نو یو پولیس راووتی او نارهی یی کړه: ایی دا ډبرې څوک
غورځوی که د نر زامن یاست مخته راسی نو تاسو
ډبرې ولی غورځوی،

وسلوالو تر ډیره ځایه پوری په موسی پسی تکان کول
وروسته د کندهار هوایی ډگر ته نیردی سول وسلوالو
جمال ته وویل: مشره مور نور مخته نسو تلای بیا مو د
امریکایانو دستگاوی کشفوی،

جمال ته ډیر درد ورغلی او ویویل: سمدده درځی موټران
بیرته راوگرځوی،

وسلوال بیرته وگرخیدل کله چی موسی او لیزا شاته وکتل چی وسلوال بیرته وگرخیدل نو په زوره زوره پی وخنډل او پیر خوشحاله سول موسی د امریکایی ادې خخه لیری موتر ودروی او لیزا ته پی وویل: لیزا نور نو ستاسو اډه نیردی ده که نور هم مخته ورغلو نو هغوی به د وسلوالو فکر راباندی وکی او تکان به راباندی وکی نو مور باید نور په پښو ولاړ سو، لیزا وویل: سمده راخه،

موسی او لیزا په پښو روان سول موسی د لیزا سره تر نیمایی لاری ولاری او بیا ودریدی لیزا حیرانه سول او ویویل: موسی ولی ودریدی؟

موسی موسکی سو او ویویل: لیزا نور نو ته خپلو ملگرو او کورنی ته دی ورسه،

لیزا وویل: نو ته زما سره نه حی؟

موسی موسکی سو او ویویل: نه لیزا زما وظیفه وه چی زه باید تا تر خپلو ملگرو ورسوم هغه وظیفه ما سرته ورسول نور نو زه پر خپله لار خم،

لیزا حیرانه سوه او ویویل: موسی خو هغوی به تا ژوندی نه پریریدی هغوی به تا مر کی زه تا نه پریردم

ته به زما سره حی زه خپلو مشرانو ته وایم چی ستا
ژوند دلته په خطر کی دی ته باید زما سره ولاړ سی،

موسی وویل: نه لیزا دا زما هیواد دی دلته زه پیدا سوی
یم او دلته به مړ کیږم زه می هیواد یوازی نه پریږدم که
څه هم هر څومره خطر وی،

لیزا وویل: هیله کوم زما سره ولاړ سه موسی مور به
هله خوشحاله ژوند ولرو،

موسی وویل: لیزا چی ته هر حی خوشحاله پی لکه زه
چی خوشحاله یم خو زه خپل هیواد نه پریږدم ځکه هیواد
مور ده او د مور خدمت پر مور فرض دی،

د لیزا ناول تر دی حایه راورسیدی او بیا لیزا د غونډی
گډونوالو ته وویل: ما فکر وکړ چی زه به یو وار خپلو
ملگرو ته ورسم او د هغو سره به د موسی د وفاداری
په هکله وږغیرم هغوی چی کله د موسی د وفاداری
واوری نو موسی به قبول کړی وروسته به زه موسی ته
ورسم او هغه ته به ووايم چی زه د هغه سره مینه کوم
او غواړم چی واده ورسره وکم نو هغه به راضی سی
او زما سره به دلته امریکا ته راسی او مور به یو
خوشحاله کورنی جوړه کړو، لیزا و موسی ته وویل:
سمده څنگه چی ستا خوښه وی خو ته صبر وکه چی زه

يو وار خپلو ملگرو ته ورسم وروسته بيرته د خدای په
امانی لپاره راحم،

موسى وويل: سمدې ورسه زه دلته انتظار يم در ته،

ليزا د خپل اډې پر طرف ور رهي سول هغو ته يې د
ليري څخه په اشارو ځان ور معرفي کړ کله چې هغو
په ذربين کې ورته وکتل نو وپيژندل چې دا زموږ پوځي
ده، کله چې هغوی ليزا وپيژندل نو موسى ډير خوشحاله
سو او ويخندل، کله چې ليزا د اډې گيت ته ور ورسيدل
نو زيات مشران يې هرکلی ته راووتل ليزا د هغو سره
تر روغېر وروسته د موسى په هکله ټوله کيسه ورته
وکړه هغو ور سره ومنل ليزا ډيره خوشحاله سوه
مشرانو د ليزا څخه وغوښتل چې موسى دننه اډې ته
راولی ليزا د هغو څخه مننه وکړه او په خوشحالی د
موسى پر طرف رهي سول او د ځان سره يې د مينی
اظهار تکراروی،

موسى غوښتل چې د ليزا و طرف ته ور نيردی سی نو
د هغې پر طرف ور روان سو کله چې يې قدم مخته
کښينوی نو تر پښو لاندی يې د يوشی بزغ سو، ليزا هم
د موسى پر طرف را روان وه او د ځان سره يې د مينی
اظهار تکراروی کله چې يې د موسى طرف ته وکتل نو

هغه ورته د لاسو اشاري کولي چي مه راءه مه راءه
مه راءه ليزا ډيره حيرانه سوه او پر حاي ودريدل او د
يو پوخي څخه يي ذربين وغوښتي کله چي هغه ورکي
نو ليزا د موسي طرف ته وکتل هغه لاسونه ورته
بنورول چي مه راءه مه راءه ليزا حيرانه وه چي موسي
ولي دي ته وايي چي مه راءه کله چي يي د موسي پښي
ته وکتل نو د موسي پښه پر يو زور بم (ماين) پرته وه
د ليزا سترگي راووتلي او ډيره حيرانه سوه،، ما د هغه
پر طرف ور وځغستل غوښتل مي چي دواړه يو حاي
مړه سو خو هغه بي وفانه غوښتل چي زه دي ور سره
مړه سم کله چي زه هغه ته ور رهي سوم نو هغه ماته
موسکي سو او خپله پښه يي د بم څخه ليري کړه او هغه
ناخوانه بم زما څخه زما موسي واخيستي او زه يوازي
پاته سوم هغه زما د ميني اظهار هم نه واوريدي او
ولاري هغه چي کله مړ کي دي نو خندل يي ځکه چي
هغه زه تر خپلو ملگرو او کورنيه پخیر ورسولم زه خپل
خان ډير ملامتوم ځکه چي هغه زما لکبله خپل ژوند
قربان کړ او هغه زما لکبله مړ سو ما د موسي غم
ونسواي زغملای او پر هغه حاي مي ټول کنټرول د
لاسه ورکړ زه خو ورځي وروسته په سد کي راغلم او
هلته کندهار کي بيستر وم کله چي څه سمه سوم نو بيرته

خپل هیواد ته رالم، د لیزا ناول خلاص سو د ټولو میلمنو او لیکولانو د سترگو څخه د اوبسکو ویالې روانی وی بیا لیزا وویل: موسی ما ته پیر څه راکړه خو ما هغه ته هیڅ هم نه کړه ور خو یو کوچنی ډالی می هغه ته ورکړه چی زه به تل د هغه په نوم ژوند کوم زه به هیڅکله واده ونکم اصل کی خو ټول افغانان او کندهاریان اتلان وه خو موسی زما اتل وو،

ټولو گډونوالو او میلمنو چکچکی وکړلی او لیزا یی پیره وستایل او د کندهار اتل ناول نور هم یو نړیوال ناول سو،

څه عشق دی محبت دی خو تنهایی ده
ستا نه لیری ای دلبره زما دنیا فانی ده
شپه ورځ پسی ژریرم خو زه یی هیر یم
د عشق خو بس دغه لویه ناخوانی ده
کرار راکړی ربه زما غمگین زرگی ته
بيله یاره می ژوند نه ستومانی ده
زه **بارک** د یار لیدو پسی به مړ سم
خلکو وایست چی سبب ددی عاشقی ده

پای

د ليکوال په اړه

نيک محمد بارک موسوي د محمد عیسی موسوي زوی او د موسی جان لمسی دی چی په ۱۳۷۹ه ش کال کی یی د کندهار په ولایت کی دی دنیا ته تشریف راوړ. اسلامی زده کړی یی د کندهار په بیلا بیلو مدرسو کی زده کړی او په دولس کلنی کی یی د

قرانکریم د قاریتوب سند تر لاسه کی لومړنی عصری زده کړی یی د حاجی میرویس خان نیکه په عالی لیسسه کی پای ته رسولی او په ۱۳۹۷ کال کی د کانکور په ازموینه کی د کندهار پوهنتون د انجینری پوهنځی ته کامیاب سو چی د څه ستونزو لکبله یی ونسواي کوالی چی نوموړی پوهنځی ته ادامه ورکړی چی بیایي د عالی زده کړو لپاره د نرسنگ انستیتوت ته امتحان ورکړ او په بنو نمر و نوموړی رشتی ته انتخاب سو چی فعلن د نوموړی انستیتوت د پنځم سمیستر محصل دی. نوموړی اوس ۲۰ کلن او مجرد دی تر ټولو لوی ارمان یی وطن او خپلی مورنی ژبی ته نه ستړی کیدونکی خدمت دی.

د لیکوال نور کتابونه

1. بنځه په اسلام او غرب کی
2. د نیکیو سمندر
3. حیثیت ناول
4. عاشقی ناول

راتلونکی کتابونه

1. عاشقی ۲ ناول
2. عشق ناول
3. بلاک و اتر ناول
4. د عمر بن عبدالعزیز ناول
5. خالد بن ولد ناول

.....

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**